

Giới thiệu Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!

Thể loại: Ngọt, sủng, sắc, hắc bang, HE. Người nào không coi được H thì làm ơn rút ra chỗ khác, ăn nói hàm hồ với tui là không yên đâu đấy =))

Có thể nói bộ này được thai nghén từ bộ truyện Đêm ngày sủng nịnh (H+) của mình.

Nội dung xoay quanh cuộc tình định mệnh giữa một người là trùm hắc đạo và một nữ cường nhân mạnh mẽ quyết đoán.

Tần Khiêm là nam chính cũng chính là ông trùm hắc đạo một tay che trời, lãnh khốc vô tình.

Nữ chính là Vân Khê là nữ cường nhân có cá tính mạnh mẽ và độc lập.

Nam chính siêu thích nữ chính, nữ chính siêu ghét nam chính.

Ban đầu sẽ không có H đâu. Nhưng khi có H mình sẽ viết lời đối thoại nặng một chút. Những bộ khác khi viết H không dám nặng quá vì sợ phá hỏng cốt truyện, nhân vật do mình tạo ra, nhưng bộ này nam nữ chính đều phù hợp để viết nặng hơn...

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Đêm đen cùng gió lạnh làm lòng người lạnh giá, người đàn ông cao to đang đứng trên bến cảng, đứng ngay hướng gió làm cho tóc cùng áo choàng đen trên người cũng chuyển động.

Hắn ta có vẻ ngoài tuyệt mỹ đến nỗi mọi người phụ nữ, thậm chí cả đàn ông cũng sùng bái mà ngược nhìn. Chỉ là mọi vẻ đẹp của hắn dường như bị lu mờ không ít bởi khí chất đáng sợ mà hắn tỏa ra, đôi mắt sáng quắc như điều hâu lúc nào cũng có thể nhìn thấu kẻ đối diện. Khiến hắn chỉ biết lấp bắp mà xin tha!

Hắn là Tần Khiêm - Một trong những kẻ đứng đầu thế giới ngầm đầy đen tối.

"Hắn đâu?" Cả giọng nói cũng khiến người ta run sợ, chỉ là câu hỏi bình thường nhưng được hắn thốt lên lại mang cảm giác nặng nề đến lạ.

"Dạ! Đã được đưa đến!" Thuộc hạ luôn không làm hắn thất vọng, hướng hồ truy bắt kẻ phản bội này còn do thuộc hạ thân cận nhất của hắn thực hiện - Long.

Một người đàn ông trung niên, vẻ ngoài nhìn sơ qua rất rách nát, bị bắt quỳ xuống, cả người run rẩy, đôi mắt ngập tràn sợ hãi.

Tần Khiêm quay người về phía hắn, sau lưng Tần Khiêm là mặt trăng đang chiếu sáng, ánh sáng rọi vào sau lưng làm lão ta khó nhận ra được vẻ mặt của Tần Khiêm hiện giờ. Nhưng có một điều khiến lão ta dễ dàng nhận ra, đó là ánh mắt âm lãnh như thần chết!

"Thật tiếc cho ông..." Tần Khiêm cười nhẹ làm lão ta run rẩy, mất hết bình tĩnh mà cầu xin:

"Lão đại.. Xin ngài tha cho tôi! tôi là bị ép buộc thôi! Chính Huyết Vũ là kẻ gây rối!"

"Tôi biết!"

Nghe Tần Khiêm nói thế, lão hơi thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ...

"AAAA" Cánh tay của lão ta rơi xuống đất, máu chảy lênh láng cả một vùng, đau đớn làm lão ta sắp ngất đi, lại bị người ta dội cho một thùng nước lạnh...

Tỉnh táo nhìn lại mới biết Tần Khiêm đang cầm thanh kiếm dài và sáng bóng đứng rất gần mình...

"Xin ngài hãy tha cho tôi!"

"Kẻ phản bội chỉ có đường chết! Đó là luật của Xích Thần!"

Dường như quá hoảng sợ, biết mình sẽ không sống nổi, ông ta cũng không kiên nhẫn:

"Mây tưởng mày thật sự là trùm hắc đạo chắc! Vẫn còn Huyết Bang thì mày sẽ không là nhất!"

Cứ tưởng như thế thì Tần Khiêm sẽ một đao chém chết mình, ai ngờ hần lại thông dong cười nói:

"Thì diệt chúng nó là được chứ gì!"

Chưa kịp để ông ta hoàn hồn, Tần Khiêm đã nhanh chóng ra lệnh;

"Tiễn hần đi!"

Trên chiếc máy bay tư nhân...

"Sao? Mày kết hôn?... Thôi đi thôi đi... tao không muốn trời sập đâu!" Tần Khiêm vui vẻ đàm thoại cùng bạn tốt qua điện thoại.

Cố Hạo Khương kết hôn chắc hôm đó là tận thế!

"Vậy là kết hôn thật? Được rồi! Đương nhiên sẽ đến! Vậy đi!"

Kết thúc cuộc gọi, hần lại cầm ly rượu đỏ trên tay, nhìn ra cửa sổ máy bay. Bạn tốt cũng có vợ rồi... Khi nào Tần Khiêm mày có phu nhân bang chủ đây?

"Chào boss" Các nhân viên của Vân Thị cung kính cúi chào vị sếp nữ tài hoa của mình. Dù là phái yếu nhưng cô đã tự dùng chính sức mình để leo lên được chiếc ghế giám đốc này, không dựa vào quyền hạn của ba mình - Chủ tịch Vân Thị!

Người phụ nữ mặc vest nam vừa bước vào công ty đã mang đến cho người ta cảm giác ngưỡng mộ cùng sùng bái!

Khuôn mặt dù không động đến son phấn nhưng vẫn luôn rất sắc sảo, hàng lông mi dày và đậm, lông mày rậm chéch thành góc nhọn càng làm nổi bật thần thái của cô. Môi mỏng nhìn nghiêm nghị, mái tóc ngắn ôm sát khuôn mặt, tổng thể khuôn mặt của Vân Khê chính là khuôn mặt mà các nhà đào tạo siêu mẫu khao khát nhất! Rất sắc lạnh!

Những bộ âu phục của cô thật chất chỉ làm tăng thêm sự lạnh lùng, mạnh mẽ mà thôi! Dù âu phục đó có như thế nào, được cô diện lên người đều như một xu hướng mới của thời trang công sở, thanh lịch quý phái! Dù là ở đâu chỉ cần cô xuất hiện mọi người đều phải ngoái nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ.

Họ đã quá quen với phong cách ăn mặc của cô nên cũng không cảm thấy lạ nhưng vẫn bị thần thái của cô cuốn hút! Đặc biệt khi chuyên tâm làm việc các nhân viên càng khâm phục tài năng của Vân Khê, làm việc nhanh gọn xuất sắc, hiệu suất làm việc không thua một tên đàn ông nào, lại công tư phân minh. Nhân viên luôn tình nguyện tuân thủ tuyệt đối mọi mệnh lệnh mà cô đưa ra.

Đối với các doanh nhân thành phố này mà nói, cô chính là một nữ cường nhân thực sự, là một đối thủ cần phải nghiêm túc dè chừng!

"Giám đốc Vân!" Một người đàn ông bước vào phòng làm việc của cô, cung kính cúi chào.

"Ngồi đi!" Vân Khê một tay đút vào túi quần, một tay đưa ra mời ông ta ngồi xuống. Thái độ cùng hành động đều rất lạnh lùng dứt khoát.

"Đã tra ra được?" Đôi mắt Vân Khê lóe lên một tia sáng, không rõ là vui mừng hay phiền muộn.

"Phải! Đây là tài liệu cô cần!" Ông ta lấy trong túi ra một sấp tài liệu được gói cẩn thận, dường như tốn rất nhiều công sức để tìm ra, nên sợ bị mất đi một trang nào vậy!

Vân Khê gật đầu, khẽ thở hắt ra một hơi, sau đó lại nói:

"Rất cảm ơn ông!"

"Lần này tôi bị thương! tôi muốn nhận gấp đôi số tiền đã giao kèo!"

"Được!" Rất dứt khoát, cô đồng ý ngay. Lại đứng lên tiễn ông ta ra cửa.

Đừng nói là gấp đôi, nhiều hơn cô cũng không tiếc! Đây là thứ mà bao năm qua cô tìm kiếm, rất vất vả mới tra ra được...

Huyết Vũ sao? Nhất định mày phải trả giá!

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

"Khê ca!" Vân Nghê vui vẻ gọi chị mình. Khê ca là cách gọi quen thuộc của người trong gia đình với Vân Khê.

Hôm nay là ngày cưới của đứa em gái duy nhất, cũng là người mà cô cưng chiều nhất. Khó nổi cô lại không muốn nó kết hôn sớm như vậy. Mới có 22 tuổi còn chưa tốt nghiệp đã bị tên nam nhân xấu xa Cố Hạo Khương rình đi rồi!

Cũng thật may vì hấn cưng chiều em cô đến vô pháp vô thiên, nếu không dù có thế nào Vân Khê cũng không để em gái mình lấy hấn.

"Khê ca, đến đây nhìn em nè! Xinh không?" Vân Nghê vui vẻ xoay xoay người hông nhận được một lời khen hiếm có của chị mình.

"Xinh!"

"Xi... Khen gì kì quá! Mà hôn lễ của em chị cũng không nề mặt gì hết! Nhìn bộ vest kia..."

"Coi chừng đó!" Vân Khê trừng mắt với em mình.

Đúng! Dù trong hoàn cảnh nào, đi làm hay dự tiệc cô cũng chỉ mặc vest, vest nam mạnh mẽ. Nhưng đã sao chứ? Cô chỉ muốn trông mình mạnh mẽ hơn một chút, vậy mà dù bộ vest đó có nam tính đến đâu đi nữa, cứ diện lên người cô đều sẽ như vest nữ! Nhân viên thấy vậy còn hỏi của hãng thời trang nào! Thật đáng giận!

Vân Khê cảm thấy thật muốn mắng người! Nhìn bề ngoài chắc chắn không ai biết cô đang nghĩ gì nhưng mà cô thật sự không chịu nổi nữa!

Trước mắt cô là vẻ mặt thật sự ngứa mắt của Cố Hạo Khương! Dám đốt cháy giai đoạn, dùng một phút không cần đọc hết lời tuyên thệ, cha xú đã tuyên bố hai bọn họ đã là vợ chồng!

Kế bên mẹ Vân không ngừng chùi nước mắt, ba Vân thì cười đến nham nhở, chắc là do Vân Nghê đi rồi sẽ không ai dành vợ với ông nữa!

Chưa hết! Từ này giờ luôn có ánh mắt chọc thẳng vào người cô! Ánh mắt rất sắc lạnh, nhưng dường như còn có một phần nóng bỏng!

Cô đương nhiên biết mình rất dễ gây sự chú ý cho người khác bởi vẻ ngoài khác lạ, cứ ngỡ người đó chỉ nhìn một lát, nào ngờ vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại!

Khó chịu quay qua, mới biết đó là một người đàn ông cao lớn, rất có khí chất! Hấn rất đẹp, đường nét nam tính như tạc từ tượng ra, quần áo trên người càng cho thấy địa vị không dễ động tới của hấn!

Có điều, đôi mắt hấn thật làm người ta sợ hãi! Thật không hiểu tại sao cô còn có thể nhìn chằm chằm hấn đến tận bây giờ!

Mà tên này đúng là mặt dày không biết ngượng, người bình thường thấy người khác nhìn lại và tỏ vẻ khó chịu đương nhiên sẽ tự động quay đi chỗ khác, còn tên khốn này vẫn nhìn cô như chưa có gì xảy ra!

Cô hoa mắt sao? Hấn còn vừa nhếch miệng cười với cô!

Tần Khiêm thích thú nhìn dáng vẻ khó chịu nhưng lại làm như không có của Vân Khê!

Hấn chưa bao giờ gặp người con gái nào có thể thu hút ánh nhìn của mình! Cô là lần đầu tiên! Là người mà hấn thấy phù hợp nhất với hấn! Chỉ được phép ở bên cạnh hấn!

Ngay khi vừa bước vào lễ đường, Tần Khiêm đã nhanh chóng nhìn thấy cô, ngay từ đầu đã không thể ngăn mình thưởng thức cô. Hấn muốn cô!

Lại cho người dò hỏi mới biết cô là Vân Khê đại tiểu thư, hấn lại được một phen bất ngờ. Không phải là chú chim sơn ca nuôi trong nhà kính!

Rất tốt! Bị hấn nhìn như thế mà không e sợ, còn giương mắt chống đối! Rất có khí chất! Rất xứng với vị trí phu nhân bang chủ! Có trời mới biết mấy năm nay hấn vẫn luôn tìm kiếm người phụ nữ thích hợp với mình, chỉ là lũ đàn bà đó thật không có não, lúc nào cũng dùng cách ti tiện quyến rũ hấn! Thật chướng mắt!

Vân Khê thì khác! Dù chỉ mới gặp lần đầu nhưng cái gì ở cô hấn cũng thật vừa mắt! Chỉ là dáng vẻ cổ làm cho mình giống nam nhân kia thật khiến hấn khó chịu. Không sao! Hấn sẽ đưa cô về lại dáng vẻ vốn có của mình!

Nghĩ đến đó, hấn nhếch miệng cười, tâm trạng thật tốt! Lại nhìn thấy cô tiến về phía mình, nổi hứng muốn trêu chọc...

"Chào anh!" Vân Khê một tay cho vào túi quần, một tay đưa ra muốn bắt tay với hấn, dáng đứng cùng thái độ đều như một đứa con trai!

"Chào cô! Vân đại tiểu thư!" Nhìn gần lại càng thấy cô xinh đẹp. Chiều cao cũng thật tương xứng với hân...

Cái bắt tay này thật không bình thường! Tàn Khiêm không có ý định buông tay, còn dùng sức một chút muốn xem phản ứng cô thế nào!

Ban đầu cũng lấy làm bất ngờ với hành động khiếm nhã của Tàn Khiêm, nhưng sau đó cô đã nhanh chóng dùng sức của mình để đáp trả hân, từ nhỏ cô đã học võ, đến nay cũng có thể coi là cao thủ rồi! Nhưng đầu sao cách biệt của nam và nữ là quá lớn, người nam này còn là ông trùm hắc đạo - Tàn Khiêm, nếu cô mà chiến thắng chẳng phải là núi biết di chuyển sao?

Đương nhiên hân ta cũng không muốn làm quá trớn, chỉ cần để cô gái này hoang mang một chút là được, rất nhanh đã buông tay cô ra, lại nhếch miệng cười nguy hiểm.

"Sẽ còn gặp lại đây!" Tàn Khiêm tiến sát đến người Vân Khê hơn, nhỏ giọng nói.

Vân Khê khó chịu muốn tránh né cũng đã muộn, hân nhanh quá!

Nói rồi Tàn Khiêm đi đến chỗ của Cố Hạo Khương và Vân Nghiê, nói gì đó, rồi lại đi mất! Vân Khê vẫn khó chịu mà nhìn hân đến khi khuất bóng, tâm trạng như có điềm xấu sắp xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hông Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Khôngggggg!!!" Vân Khê mở to mắt nhìn lên trần nhà, lại nhìn xung quanh một lượt mới biết đây là phòng mình, lại đang là đêm khuya, yên tâm thở dài một hơi.

Cô vẫn không ngừng thở dốc, khắp người đều là mồ hôi, thấm ướt cả áo...

Lâu lắm rồi cô mới mơ lại giấc mơ này! Không! Không phải là giấc mơ, vì nó là ký ức của cô!

Không sao... Đã đến lúc rồi, cô đã gần tiến đến đích rồi! Đêm mai hân sẽ chết! Nghĩ đến đó, cô nhếch miệng cười, một nụ cười lạnh chưa từng thấy...

Vân Khê không ngủ nữa, bởi vì một khi mơ thấy nó cô đều sẽ bị ám ảnh mỗi khi nhắm mắt lại, đành phải sửa soạn một lượt rồi đến công ty sớm...

"Boss! Có một người đàn ông tìm chị, nhìn sơ qua rất nghiêm nghị hung dữ, chị có muốn cho vào không?" Cô thư kí báo với Vân Khê.

Vân Khê nhíu mày suy nghĩ, ai được nhỉ? Nghiêm nghị.... Không lẽ là hân?

"Bảo chị đang rất bận, không tiếp!"

Cô thư kí vâng lời, nhưng cũng lấy làm lạ, sao chị ấy lại gắt gỏng như vậy?

Vừa ra đến cửa thì nam nhân kia đã không nhịn được mà tiến vào trong dưới con mắt kinh ngạc của hai người. Rất tự nhiên ngồi đối diện với Vân Khê. Còn hướng về phía thư kí thản nhiên ra lệnh:

"Cô ra ngoài!"

Cô ta nhanh chóng ra ngoài, chỉ sợ ở lại một chút nữa không biết sẽ như thế nào, đôi mắt hân ta ngay lập tức chuyển thành vẻ sắc lạnh, thật không giống như lúc hân nhìn boss!

Vân Khê tức đến nghiến răng, đối với người như hân cũng không cần kìm nén cảm xúc làm gì:

"Mời anh ra ngoài! Tôi không tiếp anh!"

Tàn Khiêm nhếch miệng cười, vẻ mặt thản nhiên như không, đáng vẻ như mình mới là chủ nơi này vậy:

"Tôi tiếp em là được rồi!"

Vân Khê hít một ngụm khí lạnh, không lẽ bây giờ mời bảo vệ lên? Không chừng bảo vệ mới là người bị thiệt!

"Anh muốn gì? Đừng làm đáng về như thân quen lắm!"

Vân Khê chắc chắn con người thật của hắn không như thế, là một kẻ rất lạnh lùng và đáng sợ! Cô có thể thấy rõ điều đó trong lần gặp hôm trước, nhưng không hiểu tại sao đối với cô hắn lại cợt nhả như thế!

"Tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi!" Tần Khiêm cất giọng trầm thấp, cũng là để cho thấy sự chắc chắn trong lời nói của mình.

Vân Khê nhất thời bất ngờ, lại không biết phản ứng thế nào, cũng tránh không nhìn vào mắt hắn, đôi mắt ấy như có thể nhìn thấu cô, khiến cô hơi sợ hãi.

"Anh dựa vào gì?"

"Dựa vào việc tôi có thể giúp em trả thù!"

Vân Khê cảm giác tim mình như ngừng đập, không giữ nổi bình tĩnh đập bàn một cái rồi mạnh, đứng phắt dậy trừng mắt nhìn hắn:

"Anh dám điều tra tôi?"

"Không có gì là tôi không dám!" Tần Khiêm cũng đứng dậy, khí thế của hắn nhanh chóng áp đảo cơn cuồng nộ của cô.

"Đừng ngông cuồng như thế! Anh nghĩ anh là chứ?"

"Tần Khiêm - người đứng đầu thế giới ngầm của thành phố này!"

Vân Khê mở to mắt nhìn hắn như không tin. Tần Khiêm cô biết. Hắn là một trong những ông trùm hắc đạo của thế giới, chứ không riêng gì thành phố này.

Cô nhắm chặt hai mắt mình một lúc hòng lấy lại một chút bình tĩnh, sao đó mới chậm rãi nói với hắn:

"Nếu anh có thể lực đến thế, đã điều tra được như thế thì nên biết tôi rất ghét dạng người như các anh!"

Thấy đáng về lúc này rõ ràng là mất kiểm soát, nay đã trở lại thành một người điềm tĩnh đến lạ, Tần Khiêm lại thầm khen ngợi trong lòng. Rất tốt!

"Đừng đánh đồng tất cả! Mỗi người mỗi khác! Huống hồ nếu em không lợi dụng tôi thì cả đời này em cũng đừng hòng giết được Huyết Vũ!"

Vân Khê thờ dài, hắn có thể đúng đấy, nhưng muộn rồi! Tội nay người của cô sẽ hành động. Và nếu thật sự là hợp tác với hắn thì điều kiện cũng không phải là cái loại chuyện kia!

"Cám ơn anh quan tâm! Tôi không cần!"

"Em sẽ cần! Chỉ với việc điều tra ra kẻ thù của em là hắn, em đã mất nhiều thời gian đến vậy rồi! Giết hắn càng là điều không thể!" Đôi mắt Tần Khiêm lóe lên tia nguy hiểm.

"Anh..." Vân Khê chưa kịp nói gì thì Tần Khiêm đã nhận được một cú điện thoại.

"Chuyện gì?.... Được!"

Sau khi nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện, hắn lại quay sang nhìn cô cười như không cười.

"Hôm nay đến đây thôi! Em tốt nhất nên an phận chờ tôi! Huyết Vũ là kẻ thù ngang sức với tôi, em không dễ giết hắn đâu!"

Nói xong hắn mạnh mẽ bước từng bước rời đi. Đến khi chỉ còn Vân Khê trong phòng, cô mới an tĩnh được một chút!

Hắn đã biết cô cho người giết Huyết Vũ sao? Không đúng! Hắn không biết nên mới nói như thế!

Hắn nói đúng! Tất cả đều đúng, nhưng cô không chờ được nữa! Kế hoạch vẫn sẽ không thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hòng Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tại một khu công xưởng bỏ hoang..

Hai thế lực bóng tối lớn mạnh đang trong một bầu không khí vô cùng căng thẳng. Chỉ sợ lát đây cuộc độ súng là điều không thể tránh khỏi.

Tần Khiêm - Bang chủ bang Xích Thần, dưới tay hắn là hàng trăm bang phái lớn nhỏ khác, việc kiểm soát, điều khiển các thế lực của mình đương nhiên là điều không dễ dàng.

Hầu hết con người ta vốn là lòng tham vô đáy, dù có sợ hãi, e ngại, bọn họ vẫn muốn một lần đánh đổi, có thêm cơ hội đổi đời.

Huyết Vũ là bang chủ Huyết bang, kẻ đối đầu ngang sức với Xích Thần, hai thế lực này luôn trong tình trạng căng thẳng, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt lẫn nhau.

Huyết Vũ đã cho người mua chuộc vài thủ hạ trong Xích Thần, hòng muốn bọn họ tiết lộ thông tin cơ mật và các hoạt động của Tần Khiêm. Đương nhiên Tần Khiêm không phải là kẻ dễ lừa gạt đến thế, có trách cũng là trách người của Huyết Vũ mua chuộc làm người, toàn những kẻ tôm tép.

Mặc dù Tần Khiêm lần trước đã xử lý một tên trong đó nhưng vẫn là chưa đủ! Những tên còn lại đang nằm trong tay Huyết Vũ! Hai bên đang đang trong tình trạng thương lượng để giao ra bọn chúng. Đương nhiên dù nằm trong tay ai, bọn họ vẫn phải đi gặp Diêm Vương!

"Thật không biết Huyết Vũ anh định làm gì với người của tôi thế?" Tần Khiêm mặt không đổi sắc, trên môi còn có nụ cười nhàn nhạt, nhìn qua không thấy hắn dễ gần mà còn tăng thêm sự lạnh khốc của hắn.

"Bọn chúng đã đắc tội với Huyết bang cho nên Huyết bang xử là chuyện đương nhiên!" Huyết Vũ cũng một mặt giống Tần Khiêm, không cho thấy là đang vui hay tức giận, tuy nhiên vết sẹo dài ở một bên mặt khiến hắn trong thật hung tợn, che lấp đi dáng vẻ anh tuấn vốn có.

Tần Khiêm lại định nói gì đó, bỗng nhiên cảm thấy có điều không ổn, ngay lúc này, tiếng súng từ đâu vang lên không ngớt.

"Đoàng Đoàng.."

Ngay lập tức hai bên đều lấy súng bắn trả, tuy nhiên là bắn về một phía khác, một tốp người không mời mà đến...

Phát súng đầu tiên của bọn chúng là hướng về Huyết Vũ, không biết là do may mắn hay hắn quá tài giỏi, viên đạn không bắn trúng hắn. Huyết Vũ còn nhanh tay rút súng bắn hạ tên đánh lén.

Người của Xích Thần và Huyết bang đều rất giỏi, chỉ là bọn người kia đã chuẩn bị kế hoạch vô cùng kỹ càng, cho nên có chút khó khăn. Phải mất một lúc lâu, đám người kia mới bị tiêu diệt gần hết.

Người cuối cùng có lẽ là thủ lĩnh, bị trúng hai phát đạn vẫn còn tỉnh táo. Người của Huyết bang đương nhiên biết đám người này là nhắm đến lão đại của bọn họ cho nên không vội giết hắn, nhanh chóng muốn tóm hắn về tra ra kẻ chủ mưu nhưng...

"Đoàng"

Lại một tiếng súng vang lên, trúng ngay đầu của kẻ đó. Phát súng đó là của Tần Khiêm, bắn rất chuẩn!

"Anh làm vậy là có ý gì hả? Tần Khiêm!" Huyết Vũ nói mà như gầm lên, đương nhiên hắn biết Tần Khiêm không phải kẻ đứng sau vụ này, nhưng hành động vừa rồi khiến hắn khó hiểu.

"Các người nghĩ tôi có thể tha cho kẻ đã làm bị thương thuộc hạ của tôi sao?" Tần Khiêm không nhanh không chậm nói, vẻ mặt vẫn rất bình thản, mặc dù vừa mới trải qua một trận nã súng.

Huyết Vũ nhìn lại mới biết đúng thật là trong bang Xích Thần có người bị thương, nhưng đã sao chứ?

"Huyết bang có thể tra ra được!"

"Coi như tôi tức giận đi!"

Sau câu nói này, hai bên lại trở về tình trạng căng thẳng, ai hiện cũng lên nòng sẵn sàng ứng chiến, sát khí nồng đậm khiến không người thường nào có thể bình tĩnh...

Hai vị lão đại vẫn đang nhìn nhau mà suy tính điều gì đó, lát sau lại đồng thời phát tay ra hiệu cho người của mình lui xuống. Hôm nay có lẽ là ông trời chưa muốn đổ máu sớm như vậy...

"Rầm"

Phòng làm việc của Văn Khê dù đã khuya nhưng vẫn sáng đèn, không những thế căn phòng giờ đã một đống hỗn độn do sự cuồng nộ của cô.

"Mẹ nó! Vậy mà vẫn không chết!"

Hai mắt cô đỏ lên vì tức giận, người mà cô thuê đều đã bị giết sạch! Máy nghe lén được cài gần đó đã cho cô biết tất cả sự việc xảy ra. Phát súng cuối

cùng được bắn ra cũng là lúc Vân Khê cố giúp mình bình tĩnh mà bấm nút tự hủy máy nghe lén đó.

Thật không ngờ kế hoạch của cô hoàn hảo như thế mà vẫn không thành công, là do cô kém cỏi hay hấn quá mạnh?

Không biết chừng hấn còn có thể tra ra được cô!

Chưa kịp nghĩ đến kế sách đối phó, cửa phòng làm việc đã bị đá mạnh nghe một tiếng 'rầm' lớn. Tần Khiêm về mặt không che giấu sự tức giận, theo sau còn có vài thủ hạ, xông thẳng vào phòng làm việc của cô.

Tần Khiêm với khí thế bức người không màng đến nét kinh ngạc trong mắt Vân Khê, tiến thẳng đến chỗ cô...

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hông Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

"Các người...Á.."

Chưa kịp để Vân Khê hoàn hồn, Tần Khiêm đã bế thốc cô lên, tiến thẳng ra cửa...

"Anh làm cái gì vậy hả? Thả tôi ra!" Cô tức tối giãy giụa, đương nhiên sức lực tương đối lớn nhưng so với Tần Khiêm và con thịnh nộ của hấn vẫn là thua xa.

"Tốt nhất em nên ngoan ngoãn lại! Đừng để tôi tức giận!" Tần Khiêm cất giọng lạnh lùng, nói mà không nhìn vào cô. Hấn thực sự đang rất muốn đánh người đấy, nhưng với cô thì hấn sẽ không!

Vân Khê nghiêng răng ken két, nhưng đã không còn giãy giụa nữa. Cô không biết tại sao hấn lại tức giận đến thế, vốn chuyện của cô có liên quan gì hấn chứ!

Đám thuộc hạ thấy Vân Khê chống đối lão đại của mình thì không khỏi giật mình, nộ khí của lão đại đến những thuộc hạ thân cận như bọn họ còn phải e dè mà cô lại dám tỏ ý bất phục? Đừng là khiến họ mở mang tầm mắt rồi!

"Anh muốn đưa tôi đi đâu hả?" Đến khi được Tần Khiêm đặt vào xe, lòng Vân Khê ngày càng bất an, không nhận được mà tiếp tục náo loạn.

Tần Khiêm về mặt vẫn âm trầm đến đáng sợ:

"Em dám cãi lời tôi đi ám sát Huyết Vũ?"

"Anh dựa vào đâu mà nói như thế?" Vân Khê vừa nói sửa lại quần áo vì lúc nãy giãy giụa trên người của hấn mà hơi rối, về mặt kiên định không sợ hãi.

"Tôi nghĩ em sẽ không chối." Tần Khiêm đảo mắt qua một lượt, cô sao lại cứng đầu đến thế? Chắc chắn cô biết mình không thể chối được, vậy mà vẫn muốn chọc tức hấn!

"Có chuyện gì thì anh nói nhanh đi! Tôi không muốn dây dưa nhiều với anh!" Vân Khê liếc nhìn hấn, nói giọng sắc bén.

"Chuyện của chúng ta muốn nói nhanh là không thể! Không chừng còn phải mất cả đời!" Tần Khiêm khoe miệng còn nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ.

Long đang lái xe cho bọn họ, nghe lão đại của mình nói thế mà hơi chấn động. Vậy là lão đại đã tìm ra người thích hợp rồi sao?

"Dừng xe!" Vân Khê gằn giọng, nói vọng lên phía trước. Long đương nhiên nghe, nhưng hấn chỉ nghe lời Tần Khiêm, cô ta muốn xuống nhưng lão đại của hấn còn chưa muốn đâu.

"Tần Khiêm! Tôi là tôi còn anh là anh, chuyện của tôi mong anh đừng quản!"

Vân Khê đôi mắt kiên định, nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh như băng của Tần Khiêm, không hề lộ chút sợ sệt.

"Nếu tôi cứ muốn quản?"

Vân Khê thật sự tức giận, vốn đã có ấn tượng không tốt về Tần Khiêm nay lại cộng thêm việc ám sát thất bại, không kiềm chế được mà vung tay đánh về phía hấn.

Tần Khiêm nhanh chóng bắt được quả đấm của cô, nếu bình thường là người khác hấn sẽ không nương tay mà đánh một cách tàn nhẫn. Nhưng đó là

Vân Khê, hấn dù tức giận cũng không muốn làm cô đau.

Vân Khê muốn bẻ hướng tay của mình lại để thoát ra nhưng không thể, đành tung một tay khác, một chân cũng thuận thế mà đá mạnh về hướng Tàn Khiêm.

Tàn Khiêm dễ dàng tránh được, lại ý thế mình đang ở trong xe, ép cô vào một góc để cô khỏi cựa quậy:

"Tốt nhất em nên bình tĩnh!" Tàn Khiêm cất giọng trầm thấp cảnh cáo cô. Nên nhớ hấn là kẻ được người người cúi đầu, không quen với việc người khác chống đối mình đâu, là cô thì càng không được phép cãi lại hấn!

"Nếu không?" Vân Khê hừ mũi khinh thường, chẳng để Tàn Khiêm vào mắt.

Tàn Khiêm áy vạy mà không tức giận, lại cười một nụ cười khiến Vân Khê bất an:

"Nếu vậy thì tôi được lợi rồi!" Nói rồi, Tàn Khiêm chế trụ gáy của cô, cúi người xuống áp lên môi cô hôn cuồng nhiệt.

Nụ hôn này không thể chỉ dùng từ cuồng nhiệt mà diễn tả, hơn cả mãnh liệt, hơn cả mát sâu. Đường như là muốn hòa tan cô, muốn thông qua nụ hôn này cho thấy sự tức giận trong hấn, cho thấy tình cảm của hấn.

Vân Khê khó thở, thật sự bị hấn làm cho đầu óc quay cuồng, quá mạnh mẽ, quá dồn dập, chốc chốc còn như đang cắn lấy môi cô, muốn hút khô cô. Hai tay không ngừng làm loạn muốn thoát ra khỏi sự khống chế của hấn nhưng vẫn không thể.

Trùng mắt nhìn lại thì Tàn Khiêm vẫn đang say sưa mà đưa lưỡi quấn quýt môi lưỡi cô, đôi mắt nhắm nghiền rất chuyên tâm.

Bàn tay giữ gáy cô lúc này đã chuyển vào áo sơ mi, tiến đến đôi gò bồng của cô. Chính lúc này, Tàn Khiêm mới mở mắt nhìn cô, đôi tay không yên phận cũng dừng lại, ánh mắt lóe lên tia kì lạ.

Hai đôi môi đang quấn quýt cũng từ từ tách ra, trên khóe miệng hai người còn xuất hiện một "sợi chỉ hồng".

Vân Khê không ngừng thở dốc vội vàng điều chỉnh lại tư thế cùng áo sơ mi của mình, có tức giận cũng không nháo lên nữa, bởi vì cô biết mình khó mà thắng hấn. Qua chuyện vừa rồi cô mới rõ ràng sức mạnh của hấn và cô chênh lệch thế nào, lại đang ở trong xe thì càng bất lợi.

Tàn Khiêm đôi mắt không giấu vẻ thích thú, còn đưa lưỡi liếm liếm môi mình, nơi mà khi này hai người cuồng nhiệt. Thật muốn một lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hông Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

"Anh nhìn cái gì?" Vân Khê khó chịu liếc hấn một cái, ánh mắt hấn quá mức nóng bỏng, cô không chịu được!

"Nhìn em!" Tàn Khiêm rất nhanh đáp.

Vân Khê tối sầm mặt. Thôi kệ! Chắc dạo này hấn lo vụ Huyết bang cho nên không có ai để phát dục, bởi thế mới không nhịn được mà làm ra ba cái hành động này. Nhìn cô xem, giống nữ nhân bình thường sao? Vậy mà hấn cũng động vào được, đúng là động vật sống bằng nửa thân dưới!

"Sao nhìn em giống như đang mắng tôi thế?" Tàn Khiêm nhún mày không vui nhìn vẻ mặt ranh ma của cô, thật muốn "đè"!

"Anh đáng để tôi mắng sao?"

"...."

"Tại sao tôi phải ở đây?" Vân Khê nhìn bao quát căn phòng tối màu này, quá âm u đi, nhưng không sao, vẫn còn đỡ hơn mấy cái dạng bánh bèo trong phòng em cô!

"Để bảo vệ an toàn cho em, cũng là trừng phạt việc em không nghe lời tôi!" Tàn Khiêm dựa người vào thành cửa sổ, đêm nay có trăng, lại có gió, Tàn Khiêm với vẻ ngoài lạnh lùng lại cao ngạo, cứ như vị thần bóng đêm thống trị toàn thành phố này.

Vân Khê thở hắt ra một hơi, trong đầu đang suy nghĩ nên nói với hấn cái gì để hấn hiểu tiếng người, mà không làm bộc lộ sự giận dữ trong cô. Thế nhưng chưa kịp nói, Tàn Khiêm lại tiếp:

"Em động vào Huyết bang, Huyết Vũ sẽ không tha cho em, dù em có tài giỏi và giàu có cỡ nào cũng thế thôi! Chỉ có ở cạnh tôi, trở thành người của tôi, hấn mới kiêng nể mà bỏ qua!"

"Không cần phải như thế! Làm vậy hấn sẽ cho là anh cố ý đối đầu với hấn, sai tôi đi giết hấn!" Vân Khê đương nhiên không phải lo lắng cho hấn, mà vì cô không thích nợ người khác! Một lần đó là đủ rồi..

"Em không sống trong hắc đạo nên sẽ không biết cách hành động của bọn tôi! Huyết Vũ dư sức tra ra ngọn ngành tất cả, biết em vì sao muốn giết hấn, biết tôi làm muốn bảo hộ em! Lại nói sai em đi làm gì? Em đủ sức?"

"Tại sao anh lại bảo hộ tôi?" Vân Khê nắm chặt hai tay của mình, khuôn mặt không còn giữ nổi bình tĩnh.

"Em biết mà... Đừng bác bỏ nguyên do đó!" Tần Khiêm tiến sát đến người cô, cơ hồ muốn dồn cô vào góc tường, ánh mắt hấn sáng rực, có thể dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Cô tránh ánh mắt hấn, thú thật cô biết hấn muốn gì. Hấn muốn cô! Nhưng điều đó thật khó tin, cô không giống phụ nữ bình thường, sau này có thể sẽ không yêu ai cả. Còn hấn là trùm hắc đạo, muốn người nào mà chẳng có, tại sao phải là cô? Mà nếu thật muốn cô đi chẳng nữa, cũng không cần vì cô mà đối đầu với người khác!

Tần Khiêm giữ chặt cái cằm thon gọn của cô, nâng nó lên để cô đối mặt với hấn, đôi mắt cô thật đẹp, thật cuốn hút, cứ như chứa cả vũ trụ huyền bí trong đó vậy, hấn lại nhìn không được mà cúi người thấp xuống muốn áp môi mình vào môi cô, cắn nát một lát.

Nào ngờ Vân Khê lại nhanh chóng đưa cả hai tay lên che miệng hấn lại, ngăn không cho hấn thân mật với mình:

"Anh đừng hòng! Tôi không chấp nhận cái yêu cầu đó! tuyệt đối không!"

Tần Khiêm siết chặt eo cô, nhẹ nhàng nâng cả người cô lên, trong khi Vân Khê còn chưa hiểu chuyện gì, Tần Khiêm đã đặt cô lên giường, đè cả người hấn lên thân thể đang căng cứng của cô.

"Anh... Ừm.."

Tần Khiêm bá đạo chiếm giữ môi cô, bàn tay còn nâng nhẹ cổ cô lên để cô bắt kịp nhịp của mình.

Lưỡi hấn đưa sâu vào trong miệng cô, cái lưỡi không xương cứ quăn lấy lưỡi cô, lưu luyến không muốn rời.

Vân Khê tưởng chừng như ngạt thở, toàn bộ khoang miệng đều bị hấn khuấy đảo, nước bọt cứ thế mà chảy ra ngoài..

Cô hoàn toàn bị giữ chặt trong người hấn, thật không thể tin khí lực hấn lớn đến thế, cô đã dùng toàn bộ sức lực của mình hòng đẩy hấn ra nhưng vẫn không thoát khỏi. Hấn quá cường hấn!

Tần Khiêm đôi mắt đỏ ngầu vì dục vọng, đây là lần đầu tiên hấn có phản ứng mãnh liệt với một người như thế! Nhưng lúc này không thể... Hấn phải có nhện!

Rốt cuộc Tần Khiêm cũng đã kiềm chế được, chậm rãi rời khỏi đôi môi mà hấn khao khát. Nhưng vẫn lưu luyến, mút mát cái cổ của cô.

"Tần Khiêm!" Vân Khê tức giận gầm lên.

Tần Khiêm nhếch miệng cười, chống hai tay lên giường, nhìn thẳng vào cô:

"Dù muốn hay không, em vẫn phải đồng ý!"

"Chuyện gì cũng được! Trừ chuyện này!" Chịu thôi! Cô thỏa hiệp!

Vân Khê đương nhiên biết mình cần sự giúp đỡ của hấn. Cô có ra sao không quan trọng, quan trọng là gia đình của cô! Cô không thể làm liên lụy đến bọn họ được.

Vân Khê mặc dù có Cố Hạo Khương nhưng hấn vẫn chỉ là một người ở ngoài sáng, đối phó với Huyết Vũ phải cần một người như Tần Khiêm!

Nhưng mà cô không thể cùng hấn làm cái loại chuyện kia! Tuyệt đối không!

Tần Khiêm nhìn đáng vẻ kiên định của cô mà có chút đau đầu. Cũng dùng thái độ kiên định để đáp trả cô:

"Chắc chắn phải là loại chuyện này! Không phải chỉ dừng ở đó thôi, tôi là muốn em cả đời!"

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hòng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Tại... Tại sao?" Vân Khê không tin nổi, hẳn là nghiêm túc sao?

"Ban đầu tôi bị thu hút bởi khí chất của em, nhưng dần dần quan sát, dường như mọi thứ ở em tôi đều thích! Là em dụ dỗ tôi! Em phải chịu trách nhiệm!"

Vân Khê thật muốn mắng người! Khúc đầu hắn nói nghe cũng ổn đi, tới câu cuối thật muốn điên lên với hắn!

Tần Khiêm thấy ánh mắt cô như có lửa, biết cô tức giận rồi, cũng chỉ cười cười rồi đứng lên, hôm nay tới đây là đủ rồi.

"Em sẽ không thoát khỏi tôi đâu! Cứ ở phòng tôi nghỉ ngơi đi!"

Đến khi hắn ra khỏi phòng, cô mới mệt mỏi mà cuộn chần lại, tâm trạng thật nặng nề...

Mười năm trước, Vân Khê mười lăm tuổi, tính cách Vân Khê không cứng cỏi như bây giờ nhưng tự chung vẫn rất mạnh mẽ, có chủ kiến riêng. Lúc ấy cô vẫn chưa bắt mình ăn mặc giống nam nhân thế này, chỉ đơn giản là ăn mặc thoải mái, năng động...

"Tiểu Khê! Đi chơi không?" Xuân Khanh hí hửng rủ rê. Cô ấy là đứa bạn thân nhất của cô, chơi thân với nhau từ nhỏ đến giờ, có điều...

"Mày bỏ cái từ "Tiểu" ra đi! Tao cắt lưỡi bây giờ!"

"Hung dữ quá đó... Hi hi..." Chưa kịp nói hết, Xuân Khanh phải giả vờ cười giả lả, Tiểu Khê lờm ghê quá đi~

Cả hai cứ như thế mà chơi với nhau từ bé đến giờ, ngày nào cũng gặp nhau, cũng cùng đi học, đi chơi chung, Vân Khê cảm thấy, ngoại trừ Vân Nghê, Tiểu Khanh là người cô muốn bảo vệ nhất!

Có điều, cô không thể bảo vệ Tiểu Khanh... Ngày hôm đó là ngày cô đau đớn nhất...

"Tối quá đi! Hôm nay sao đèn đường bị hư vậy chứ?" Cả hai theo con đường quen thuộc, đi bộ về nhà, có điều hôm nay thật tối, đèn đường bị hư, không sáng đèn.

"Đề tao kêu taxi cho mày!" Vân Khê nhếch mép cười.

"Thôi hù nhau đi! Đi bộ chưa tới 5 phút nữa là về nhà tao rồi!"

"Cũng biết nữa sao?"

"Hừ!"

"Đoàng"

"Á!" Cả hai cùng hoảng sợ hét lên.

Từ đâu có vài tên áo đen chạy về phía bọn họ, bọn chúng chia làm hai phe, nổ súng liên hồi.

"Chạy mau Tiểu Khanh!" Vân Khê cố bình tĩnh, nắm lấy tay Xuân Khanh muốn chạy nào ngờ....

"Đoàng đoàng"

Lại hai ba phát súng vang lên, một tên chết ngay hướng đi của hai người. Cả hai đều sợ đến cứng người lại, có khi nào bọn chúng sẽ giết họ diệt khẩu luôn không?

"Hôm nay là ngày tàn của chúng mày!" Một tên trong số đó rống lên, đưa súng bắn về phía đối thủ.

"Đoàng"

Tên đó lại vô cùng nhanh nhạy, né người ra kịp, nhưng mà, đường đạn đó lại nhắm thẳng về phía Vân Khê...

"Coi chừng!" Xuân Khanh hét lên một tiếng, ngã người về phía cô...

Vân Khê vẫn mở to mắt, nhưng lại chỉ thấy một màu đỏ... Màu đỏ của máu... Cả người hình như bị dính đầy chất lỏng nóng ấm... Nó văng lên nhuộm màu cả đôi mắt...

"Tiểu... Tiểu Khanh... Tỉnh lại..." Vân Khê hai tay ôm chặt lấy người Xuân Khanh, run rẩy, nước mắt chảy ra mới làm trôi vết máu...

Hai tai của cô ù đi, cuộc đọ súng vẫn tiếp tục, nhưng cô không nghe thấy, trước mắt chỉ có thân thể mềm nhũn của Xuân Khanh, cô lấy người cậu ấy mãi mà sao vẫn không nhúc nhích?

"Không!" Vân Khê hét lớn, hét đến đau cả cổ họng, nhưng mà bên trái ngực mới là đau nhất! Đau lắm. Xuân Khanh...

Cô không nhớ mình được đưa về nhà thế nào, cô không nhớ bức hình của Tiểu Khanh trong tang lễ ra sao, cô chỉ nhớ hình ảnh mà Tiểu Khanh không màng gì hết lao đến ôm cô, chắn trước ngực cô, bảo vệ cô...

Cô không biết mình làm thế nào để tiếp tục đứng lên, cô không biết mình làm thế nào để thôi mơ cái kí ức đau đớn đó. Cô chỉ biết cô đã thay đổi!

Với người khác, cô cứng rắn hơn, mạnh mẽ hơn, nhưng chỉ mình cô biết, cô là yếu đuối hơn, cô độc hơn...

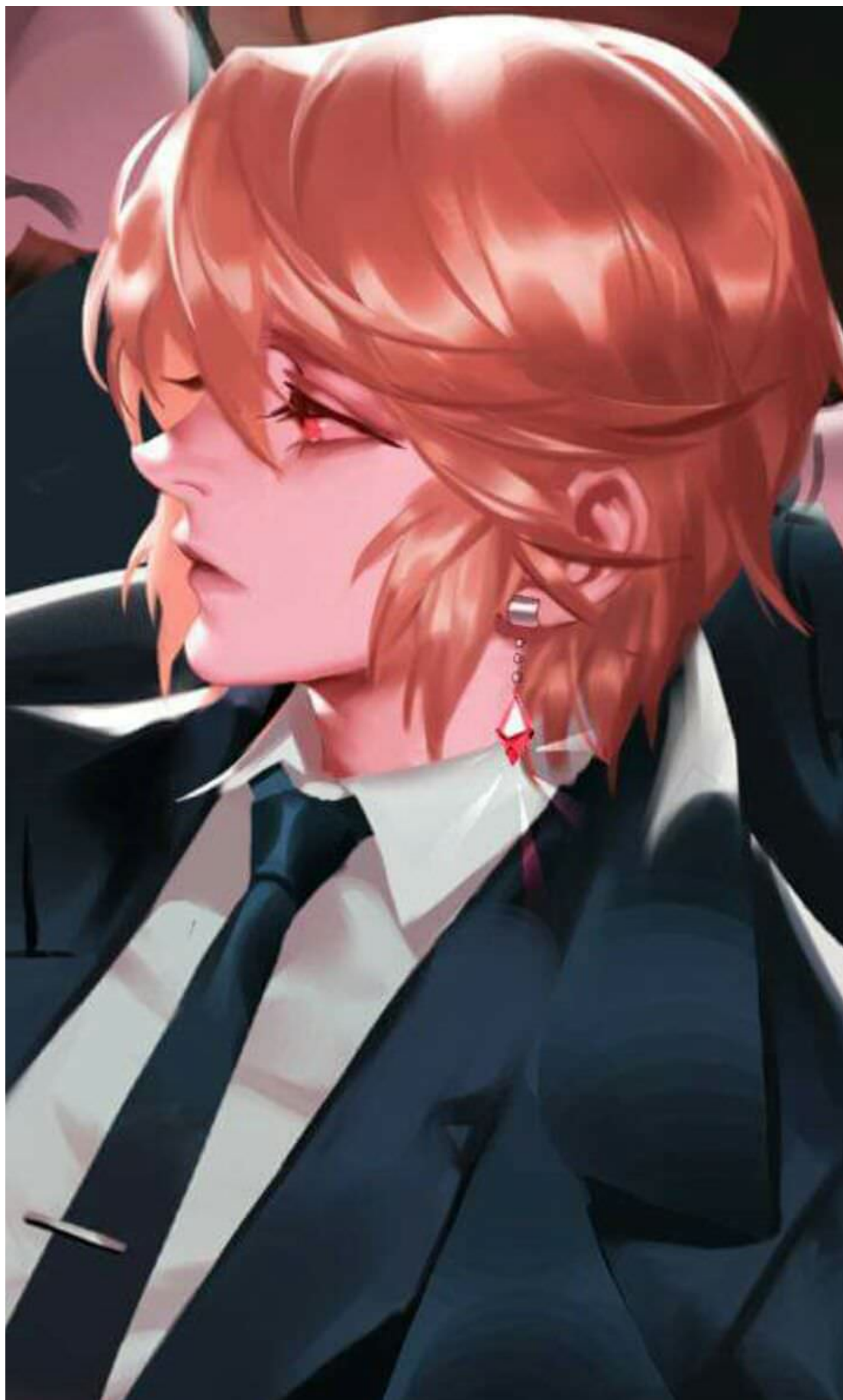
Nếu lúc đó cô phản ứng tốt hơn thì sao? Nếu lúc đó cô nhanh nhẹn hơn, ngăn không cho Tiểu Khanh lao vào cô thì thế nào? Tất cả sẽ thay đổi...

Mặc đồ của nam nhân, hành xử giống nam nhân, chỉ là công cụ giúp cô cảm thấy mình ổn hơn, mạnh mẽ hơn, có quyết tâm và nghị lực hơn để báo thù cho Tiểu Khanh mà thôi! Nhưng dù thế nào cô vẫn thấy mình thật yếu đuối!

Mười năm! Cô mất đến mười năm để tìm ra thủ phạm, cô căm hận hân! Vốn cô và Tiểu Khanh có đắc tội với ai? Chỉ vì hân mà cô ấy phải chết! Đều do hân!

Nhưng cô thật vô dụng, quá gấp gáp, quá ngu ngốc, đến việc ám sát hân cũng không thành, bây giờ còn để hân truy bắt lại... Cô không cam tâm!

Tiểu Khê của tui ☐

Lướt Face thấy hình giống quá nên cướp =))

Mới viết một bộ H+ Mới tên là "Hợp đồng bạn giường" bạn nào có hứng thú thì ủng hộ nhe

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hông Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

"Lão đại!"

Huyết Vũ về mặt âm trầm đến đáng sợ, lại thêm vết sẹo trên khuôn mặt của hắn, không khỏi dọa người ta sợ hãi.

"Đã tra ra?" Giọng nói lạnh lùng, không lộ một tia cảm xúc, tuy nhiên, là thuộc hạ thân cận, Blacky không khó để nhận ra sự tức giận trong đó.

Cô ta bình tĩnh, tiến đến chỗ hắn ta, cung kính đưa cho hắn một sấp tài liệu. Huyết Vũ lật từng trang một, đều xem qua một lượt, không có vẻ gì là gấp gáp.

Bên trong còn có một tấm hình, cũng không có gì đáng thu hút, nhưng Huyết Vũ nhìn rất chăm chú, khóe miệng còn nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ, hắn rất đẹp, cả khi vẫn còn vết sẹo kia.

Blacky tuy bị quyến rũ bởi nụ cười của hắn, nhưng trong lòng vẫn không bớt khó chịu bởi vì hắn là đang say mê nhìn tấm hình đó nên mới cười! Tại sao hắn không bao giờ cười vì cô ta lấy một lần?

Trong tấm hình, chỉ đơn giản là một người đang chuyên tâm làm việc, dù mặc vest nam nhưng nhìn vào ai cũng dễ dàng nhận ra đó là nữ. Một người phụ nữ đẹp đến nỗi khiến Huyết Vũ không muốn rời mắt.

Mặc dù chỉ thông qua hình ảnh, nhưng hắn vẫn cảm nhận được khí chất đặc biệt của cô. Nếu người con gái này trở về dáng vẻ nữ nhân thuần túy thì sao? Trong đầu hắn đang không ngừng phác thảo ra bộ dáng đó của cô. Đây là lần đầu tiên hắn nghĩ về một người con gái với cảm xúc đặc biệt thế này.

Nhưng mà.... Cô lại muốn giết hắn?

"Lão đại! Có cần cho người đi giết cô ta?" Blacky đứng một bên nhìn mà không yên, cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

"Không!"

"Tại sao?" À ta cả kinh, thật không thể nào tin được! Đó giờ lão đại chưa bao giờ tha cho ai hết, chỉ cần có một tia nghi ngờ, ngài ấy cũng liền giết hắn ta, huống hồ là kẻ đã phải người ám sát ngài ấy!

"Bởi vì cô ấy sẽ là nữ chủ nhân của các người!" Huyết Vũ vừa vuốt ve tấm hình, vừa cười nói.

Blacky tưởng chừng như cô ta đang nằm mơ. Chắc chắn đây chỉ là giấc mơ thôi! À ta chỉ là một tên bán nam bán nữ không hơn kém, lại còn là kẻ thù muốn giết lão đại, vậy mà ngài ấy còn muốn...

"Nhưng theo tài liệu cho thấy, cô ta đã được Tần Khiêm đưa đi rồi!"

"Xoảng"

Tiếng thủy tinh vỡ vụn trên mặt đất, Huyết Vũ tiện tay ném ly rượu vang của mình xuống, cũng may không có ý ném à ta, mà là ném về một hướng khác, nếu không, dù có tránh được, à cũng không dám tránh.

"Cô phiền thật đấy! Từ khi nào tôi cho phép thuộc hạ của mình xen chuyện như vậy?"

Lão đại thật sự rất tức giận, cô ta chỉ là nói một câu nói, cũng như một lời nhắc nhở thôi... tại sao?

"Thuộc... Thuộc hạ biết tội!"

"Cút ra ngoài!"

Dù không cam tâm, nhưng cô ta vẫn phải tuân lệnh, trước khi đi, cô ta có nhìn Huyết Vũ, chỉ thấy hắn vẫn mãi mê nhìn tấm hình ấy...

"Aiden"

"Có thuộc hạ!" Một người đàn ông cao lớn, cùng vẻ ngoài nghiêm túc lạnh lùng nhanh chóng xuất hiện.

"Điều tra quá khứ của cô ấy cho tôi!"

"Tần Khiêm đâu?"

Long nhìn người phụ nữ trước mặt, có chút không nói nên lời, chỉ đành im lặng cười cười khiến Vân Khê càng thêm khó chịu.

"Không nói? Được! Tôi hỏi câu khác! Sao hấn trốn tôi?" Vân Khê hai tay khoanh trước ngực, giọng nói đầy quyền lực. Cũng may đây là bang Xích Thần, nếu là ở Vân Gia, không biết cô ấy còn cỡ nào nữa.

Bất giác, Long cảm thấy cô ta đúng là thích hợp với lão đại, càng thích hợp với vị trí nữ chủ.

"Cô chắc biết rõ hơn ai hết chứ!"

Vân Khê nhìn về mặt của Long, ngày càng không có thiện cảm với hấn. Nếu đã không muốn tiết lộ cho cô cái gì hết thì bọn họ nên cắt khỏi tầm mắt của cô mới đúng!

"Cậu cắt đi chỗ khác đi! Nếu tôi đánh cậu, chắc chắn cậu không dám đánh trả, cho nên cắt đi trước khi tôi nổi nóng!"

Hấn ta nghe vậy thì tức tức ra ngoài, cũng không dám nhìn cô lấy một lần, thoát được mừng muốn chết!

Vân Khê thật sự tù túng quá! Tần Khiêm thật vô sỉ!

Hấn vì tránh cô ra đủ loại điều kiện để trao đổi với cái loại chuyện kia mà mấy hôm nay không dám gặp cô! Hèn thật!

Cô đâu phải chỉ muốn trao đổi, cô còn muốn biết tình hình người thân của mình như thế nào rồi. Đã mấy hôm rồi, cô không được liên lạc với họ, cũng không biết Tần Khiêm có thật sự cho người bảo vệ tốt họ hay không nữa! Thú thật cô không tin hấn lắm!

Đám thuộc hạ ở đây đều đã được huấn luyện bài bản, ngoại trừ tên Long kia, chẳng kẻ nào dám mở miệng nói chuyện với cô cả!

Tần Khiêm! Tôi là muốn nói chuyện thẳng thắn với anh, nhưng anh không muốn, thì tôi sẽ tìm cách khác vậy!

Mấy hôm nay ở trong phòng này, tôi không phải chỉ hết ăn rồi ngủ, hoặc là làm phiền thuộc hạ của anh thôi đâu! Muốn thoát khỏi đây, với tôi đã không khó nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hòng Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

"Vân Khê đâu?" Tần Khiêm tức giận, hỏi bọn thuộc hạ.

Tần Khiêm vừa về đến biệt thự liền thấy nhớ cô, muốn nhìn cô một lát, ai ngờ lại không thấy cô trong phòng. Tìm khắp biệt thự cũng không thấy, con tức giận liền nổi lên.

"Lúc này cô ấy ở trong phòng, đâu có ra ngoài!" Người nói là Long.

"Vậy có cần tôi cho cậu đi vào kiểm tra một lượt không?" Tần Khiêm gầm gừ, còn nghe rõ cả tiếng nghiến răng trong đó.

"Lập tức phái người đi tìm!"

Bọn thuộc hạ lập tức thi hành mệnh lệnh của hấn, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy lão đại của mình giận dữ đến như vậy!

Vân Khê rất nhanh đã về đến Vân Gia, trên đường đi cô cứ lo lắng không thôi. Một là sợ bọn Huyết Vũ tìm đến, hai là lại sợ bọn thuộc hạ của Tần Khiêm nhanh chóng phát hiện ra mình.

Bản thân là người có trách nhiệm, cũng tự biết bỏ đi mà không nói tiếng nào là sai, nhưng mà cô thật sự bất mãn với Tần Khiêm, sao hấn bá đạo như thế?

Cô biết chắc chắn Tần Khiêm rất nhanh sẽ tìm được mình, cô trốn ra ngoài hấn đương nhiên biết cô đi đâu, nhưng cô không lo lắng vì cô đã đồng ý ở lại, chỉ còn chờ thương lượng với hấn về vụ việc kia...

"Ba! Mẹ!" Vân Khê chạy vội vào biệt thự tìm kiếm ba mẹ mình, bên ngoài thật vắng lặng, không có người hầu, yên tĩnh đến lạ. Vào trong nhà cũng không thấy ai, nỗi sợ hãi trong lòng lại dấy lên. Không lẽ Tần Khiêm không bảo vệ được họ sao?

Không... Không thể nào!

"Ba! Mẹ!" Vân Khê lại gọi to mấy lần, đi khắp tầng trệt cũng không thấy ai, chuẩn bị lên lầu tìm thì...

"Khê ca?"

"Mẹ! Ba mẹ đã ở đâu? Làm con lo chết được!" Vân Khê nhăn mặt nhăn mày, lao đến ôm mẹ cô một cái thật chặt.

Mẹ Vân lòng cảm thấy rất vui vẻ, không biết đã bao lâu rồi, con gái bà không thể hiện mặt yếu đuối này trước mặt bà. Nhẹ nhàng vuốt tóc cô, sau đó mới cười khẽ:

"Ba mẹ vừa mới đi du lịch về, mấy hôm đi du lịch thì cho người hầu nghỉ làm, ai ngờ về sớm một ngày nên người làm vẫn chưa đến!"

Vân Khê nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền thấy ba cô từ trên lầu đi xuống.

"Khê ca! Con đã đi đâu vậy hả? Gọi mãi không trả lời, công ty lại không ai lo!"

"Con xin lỗi!" Tần Khiêm chết tiệt, đúng là có sắp xếp ổn thỏa đâu!

"Ba mẹ, con có chuyện muốn nói..."

"Con sẽ dọn ra ngoài ở riêng!"

"Sao không ở đây nữa?" Mẹ Vân lo lắng, con bà đó giờ rất hiếu thảo, có bao giờ muốn ra ngoài ở riêng đâu!

"Con có vài công việc cần xử lý... Trong lúc con không có ở đây, ba mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe!"

"Nhưng mà..."

"Đừng bà nó à! Con cũng đã lớn rồi, có tự do của nó! Nhưng mà Vân Khê, làm gì cũng phải biết suy nghĩ trước sau, đừng quá lỗ mãng! Con cũng chỉ là con gái mà thôi!"

"Dạ ba!"

"Cô nên cẩn thận! Lão đại thực sự rất tức giận!" Long nhận được lệnh của Tần Khiêm, đến Vân Gia coi thử, ai ngờ cô ở đó thật, liền lái xe đưa cô về...

Vân Khê nhủ mày bắt mẫn, làm gì mà tức giận?

Đúng như Long nói thật, hần ta thật rất phẫn nộ... Cô vào phòng mà không khí như có người chết, từ nãy giờ hần cứ nhìn chăm chăm cô, khiến cả người cô lạnh đến phát run!

"Muốn đến Vân Gia, em có thể nói với tôi!" Tần Khiêm bây giờ mới bắt đầu mở miệng, giọng nói trầm thấp hoàn toàn có thể bộc lộ rõ sự phẫn nộ của hần.

"Anh có chịu để tôi nói sao?... Á.... anh làm gì?" Tần Khiêm đột ngột đứng lên tiến đến chỗ cô, nắm chặt lấy hai bả vai cô mà gầm lên:

"Em vẫn không biết lỗi? Tôi lại không nghĩ phu nhân của mình có tài đến mức dễ dàng thoát khỏi đây, tôi cứ nghĩ em bị người của Huyết Vũ đưa đi rồi! Em thật không có tâm sao?" Tần Khiêm thật sự rất lo lắng, cô không biết rằng khi nghe tin cô ở Vân Gia, hần đã vui đến thế nào đâu! Đây là lần đầu tiên hần có cảm xúc này!

"Tôi..." Vân Khê e dè nhìn vào mắt hần, hần thật mắt kiểm soát, nhưng mà đều là lo cho cô sao?

Vừa định nói lời xin lỗi, Tần Khiêm lại ném mạnh cô lên chiếc giường màu đen, thông thả cởi nút áo của chính mình:

"Muốn ôn nhu với em thật cũng không được nữa rồi! Nếu đã vậy thì tôi dùng cách khác!"

Chương sau có H=)))

Vẫn thấy lượt vote thật không tương xứng với lượt view mà=((

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Rất mong các bạn vote cả 3 chương mình up. Tại vì đây là cảnh H nếu viết nửa chừng mà ngừng lại chắc các bạn sẽ rủa mình đến tội nghiệp mình luôn=))

Nhưng theo mình nhìn lượt view và vote khi đăng nhiều chương, thì... chỉ có chương cuối mới nhiều view, nhiều vote... Nên rất ít khi nào mình đăng nhiều chương mà không có cảnh H trong đó.

Rất cảm ơn các bạn!

Vân Khê ngay lập tức cảm thấy như có một cổ áp lực vây quanh mình, rất cường hãn, rất lạnh lẽo, khiến cô cảm thấy ngạt thở.

Đôi mắt Tần Khiêm hiện tại chỉ còn là phần nộ, cô không cảm nhận được một chút gì gọi là bình tĩnh ở hắn!

"Tần... Tần Khiêm! Thật sự.... xin lỗi anh! Tôi không nghĩ là lại khiến anh tức giận như vậy!" Vân Khê biết, bây giờ cần phải xoa dịu hắn trước, nếu chống đối hắn không phải là cách hay.

Tần Khiêm biểu cảm vẫn lạnh nhạt, đôi mắt Tần Khiêm theo Vân Khê cảm nhận là phần nộ, nhưng thật chất nó còn mang theo dục vọng không thể kiềm soát!

Tần Khiêm đã cởi xong quần áo của mình, để lộ cơ thể nam tính màu đồng, bắp thịt săn chắc thể hiện sự mạnh mẽ cùng sự cuốn hút của người đàn ông. Tuy nhiên, Vân Khê hiện tại không rảnh rỗi nghĩ đến những điều đó, hắn đang đưa tay sờ nhẹ khuôn mặt của cô. Các ngón tay không dùng lực, chỉ đơn giản là vuốt ve, nhưng thật khiến cô khó thở.

"Sợ?" Tần Khiêm bây giờ mới mở miệng, khóe miệng hơi lộ ý cười, giọng nói không rõ mang cảm xúc gì.

Vân Khê vẫn nhìn hắn, có lẽ là đang thăm dò suy nghĩ và hành động của hắn, cũng không trả lời. Hơi thở cô hơi nặng nề, dù cô không nói ra nhưng Tần Khiêm cảm nhận rõ ràng điều đó. Khóe miệng hắn càng cong hơn nữa:

"Không cần phải sợ!" Tần Khiêm vừa nói vừa nâng cằm cô lên, Vân Khê vẫn không thôi nhìn hắn, đến khi môi cô có cảm giác ẩm ướt, cô mới phát hiện, Tần Khiêm là đang hôn cô!

Lúc đầu còn ôn nhu, đến khi Vân Khê nhận ra và muốn vùng vẫy thoát khỏi nụ hôn này, Tần Khiêm mới bắt đầu đưa lưỡi vào sâu hơn nữa, chốc lát lại cắn mạnh môi cô, máu tươi bắt đầu chảy ra, có điều, máu tươi càng làm Tần Khiêm thích thú. Hai cánh tay chế trụ cả người cô lại, lực đạo tương đối mạnh, Vân Khê dù từ nhỏ thân thể khỏe mạnh cùng võ đạo không tồi, vẫn bị hắn làm cho yếu thế.

Đợi đến khi hắn rời hai tay khỏi người cô là lúc quần áo cô bị xé rách không thương tiếc.

"Tần Khiêm!" Vân Khê tức giận trừng mắt với hắn, cũng không màng đến đôi môi bị cắn đến chảy máu, hai tay che lại thân thể mình. Mặc dù... trước ngực cô là được quần mấy lớp vải trắng.

Tần Khiêm hai mắt tối sầm, một tay kéo mạnh hai tay cô lên đỉnh đầu, một tay nhanh chóng xé toang mấy lớp vải trắng cản trở...

"Đừng! Tần Khiêm!" Vân Khê khuôn mặt đỏ lên vì tức giận, cũng có thể là do xấu hổ, nơi đó là nơi yếu ớt nhất của cô!

"Băng quần ngực? Dù như thế nhưng nhìn vào, em vẫn lồ lợm rõ ràng!" Lần trước lúc trên xe hơi, hắn đã biết nơi này của cô rất thỏa mãn hắn, nhưng nó lại bị lớp vải ấy xiết chặt, thiết nghĩ là cô muốn che đậy sự hấp dẫn của mình!

Ngực cô to thật! Cơ hồ còn lớn hơn tay hắn! Tần Khiêm nhìn không được mà đưa tay xoa nắn một bên ngực. Cảm giác mềm mại lại đàn hồi, hắn thật không muốn rời khỏi nó, tay kia đang giữ hai tay cô cũng thả ra, mà đưa xuống trần giữ một bên còn lại.

Cảm giác từ lòng bàn tay truyền đến khiến hắn hưng khởi, hai tay xoa nắn có quy luật, như là đang thưởng thức, như là đang nâng niu, mặc cho Vân Khê đang cố gắng đẩy hắn ra, hai bàn tay vẫn như cũ mân mê nơi đầy đặn của cô.

"Đừng!" Vân Khê lần đầu bị khi dễ, vừa tức giận, vừa không không chế được cảm giác kì lạ này, sức lực cũng yếu dần đi. Đây là lần đầu tiên cô thấy mình yếu ớt như vậy. Tần Khiêm! Hắn là khắc tinh của cô! Là kẻ mình chứng cho sự yếu đuối tận sâu trong cô!

"Đừng nháo!" Tần Khiêm lại giữ chặt hai tay cô, chân cô lại bị hai chân như gọng sắt của hắn khóa chặt, không thể cựa quậy. Giọng nói vẫn trầm thấp, không có vẻ gì là ôn nhu khi được thỏa mãn đôi chút.

"Buông ra.... Aa..." Vân Khê hoảng sợ vì tiếng kêu phát ra từ miệng mình, ngay lập tức cắn chặt môi mình, không cho bản thân vì hắn mà rên rỉ.

Đôi ngực của cô, một bên vẫn bị hấn bóp chặt, một bên thì bị đôi môi của hấn mút mát, hết đưa lưỡi liếm vòng nhũ hoa, lại mút nhẹ đỉnh đầu của nó, khiến nó nhanh chóng căng cứng, cao vút ngạo nghễ....

Bên dưới của hấn đã có phản ứng từ lúc nào, đây là lần đầu tiên hấn khao khát được chiếm hữu, được đắm sâu vào một người phụ nữ như thế!

Hai mắt Tần Khiêm lúc này đỏ ngầu, Vân Khê có chút sợ hãi, sợ hấn mất kiểm soát! Nhưng cô lại không biết rằng, ngay từ đầu, hấn đã mất kiểm soát với cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hông Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tần Khiêm cảm thấy đối diện với cô, hấn hoàn toàn mất hết lý trí, chỉ mới được chiêm ngưỡng nửa thân trên của cô mà hấn đã như thế, nếu còn tiếp xúc bên dưới...

Ánh mắt Tần Khiêm di chuyển đến một nơi khác, chiếc quần tây tối màu của cô nhanh chóng bị hấn vứt sang một bên...

Chưa kịp nhìn kĩ đôi chân thon dài của cô, hấn phải né người tránh một cước của Vân Khê, lực dùng rất mạnh! Quả không hổ là người phụ nữ của hấn! Bị hấn làm cho mơ hồ này giờ mà vẫn còn sức để đánh trả hấn!

Khỏe miệng Tần Khiêm nhanh chóng lóe lên một nụ cười, một nụ cười bá đạo, nhưng qua con mắt của Vân Khê nó lại biến thành nụ cười chế giễu, hấn còn dám có thái độ này với cô?

Mặc cho cơ thể mình hiện tại chỉ còn chiếc nội y màu đen, Vân Khê vùng người dậy, thoát khỏi phạm vi kiểm soát của Tần Khiêm. Nhưng cô là quá xem thường hấn rồi, cứ nghĩ mình thoát được, nào ngờ vừa chuẩn bị đặt chân xuống đất, Tần Khiêm đã nắm được eo cô, siết chặt, ném lại về chỗ cũ.

Cô nhanh chóng ngồi dậy, hai tay thủ thế tung nắm đấm về phía hấn, nhưng chưa kịp chạm trúng một mảnh da thịt nào của Tần Khiêm, tay cô đã bị hấn giữ chặt.

Tần Khiêm thuận thế giữ luôn tay kia của cô, đưa ra sau lưng, nhanh như chớp lật người cô lại, hướng lưng cô về phía mình.

"Thật là một cô gái nhỏ không ngoan! Bây giờ em còn sức, một lát nữa đây em sẽ phải ngoan ngoãn thôi! Biết tôi làm thế nào để em ngoan ngoãn không?"

"Câm miệng! Tôi không nghĩ anh là người như thế!"

"Ngay từ đầu, tôi là người như thế! Đừng quên, điều kiện của chúng ta!" Tần Khiêm vẫn giữ một giọng đều đều, không màng đến cô vẫn đang muốn vùng vẫy.

"Tôi không chấp nhận điều kiện đó!"

"Tôi không chấp nhận em chống đối tôi!"

Nói rồi, Tần Khiêm đưa tay xé đi mảnh vải còn sót lại trên người cô, bàn tay tìm được điểm vui chơi mới, thích thú di chuyển ngón tay thô ráp của mình quanh hoa huyệt ẩm ướt.

"Thả tôi ra!... U.." Vân Khê đang nằm úp người xuống giường, càng khó khăn để vùng vẫy, không thể làm gì được ngoài việc để mặc hấn trêu trọc.

Hoa huyệt cô rất nhạy cảm, hấn chỉ mới di chuyển ngón tay mình xung quanh, mà nơi đây đã bắt đầu chảy ra mật dịch...

"Em thật nhạy cảm!" Tần Khiêm nói nhỏ bên tai cô đầy ám muội, Vân Khê tự biết mình không nói lại hấn, chỉ còn có thể cắn răng chịu đựng cảm giác kích thích nơi giữa hai chân...

Đột nhiên, hai tay cô bị cái gì đó siết chặt, phía sau, Tần Khiêm dùng cả vật lúc này của mình mà trói tay cô lại, tiện bề cho hấn hành động.

"Anh...aa.." Vân Khê chưa kịp nói gì, ngón tay Tần Khiêm đã tìm đến hạt châu nhỏ nơi đó mà đùa giỡn, một tay khác lại đặt nơi bầu ngực căng tròn, bàn tay như có ma thuật khiến thân thể cô nóng ran, nơi đó bắt đầu có ham muốn....

Tần Khiêm đẩy hông cô lên cao hơn, tư thế này khiến hấn có thể nhìn rõ tiểu huyệt đang run rẩy của cô, không nhịn được mà thốt lời khen ngợi:

"Khê nhi! Nơi này của em rất đẹp, cũng rất nhạy cảm!"

Vân Khê rất muốn phản bác, nhưng cô vẫn đang cố gắng giữ lấy tiếng rên của mình! Chỉ sợ không chịu nổi mà rên rĩ!

Tần Khiêm cũng không muốn nói những lời này với cô, cô là lần đầu, tính cách lại tương đối mạnh mẽ, nếu làm quá, cô sẽ càng ghét hắn, nhưng mà... hắn không thể, cô là nỗi khát vọng lớn nhất của hắn:

"Khê nhi! Tôi rất muốn ngậm lấy đóa hoa này của em!"

Vân Khê rốt cuộc cũng bị kích động, hắn điên sao?

"Đừng!"

Tần Khiêm đương nhiên không nghe theo, hắn có thể ngửi được mùi thơm nữ tính từ nơi này, quá kích thích, quá quyến rũ, làm sao hắn nhịn được?

"Aaa... Aaa, đừng..." Thất bại! Ngay khi Tần Khiêm đưa lưỡi liếm nhẹ nó, cô đã hoàn toàn mất kiểm soát, đầu óc như muốn nổ tung.

Tần Khiêm đưa lưỡi liếm vòng quanh hoa huyết, cái lưỡi ấm nóng nhanh chóng cảm nhận được vị ngọt của mật hoa, say mê tiếp tục liếm mút. Cơ hồ đến khi hoa huyết không kịp tiết ra mật dịch nhanh như tốc độ của hắn, hắn "hừ" nhẹ rồi ngậm lấy cả hoa huyết. Dùng sức mút mạnh nó, cuối cùng, động nhỏ bị kích thích, lại tuôn ra chất dịch ngọt ngào như ý hắn... Tần Khiêm lại say mê liếm mút....

"Aa... Đừng liếm nữa.... tôi không chịu nổi.. Aaa..." Vân Khê há miệng thở dốc, hoàn toàn không ngăn được kích thích do hắn mang lại.

Tần Khiêm thật sự đã không nhịn nổi nữa, trong đầu toàn nghĩ về cảm giác khi đâm sâu vào trong cô. Cự long của hắn căng cứng đến sưng to, hắn muốn lấp đầy cô.

Vân Khê thấy động tác hắn ngừng lại, cứ tưởng hắn tha cho mình, nào ngờ:

"Em muốn tôi ôn nhu hay cường hãn khi ở trong em? Tư thế truyền thống hay tư thế sau lưng như lúc này?"

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

"Không là cái gì hết!" Vân Khê trừng mắt, khuôn mặt vì bị kích tình mà đỏ ửng, Tần Khiêm tìm đập lờ một nhịp, nữ nhân của hắn thật mê người!

Tần Khiêm cười một tiếng, tháo cà vạt đang trói cô ra, lại xoay người cô lại, để cô đối mặt với mình, lại cười lên một cái, chút tức giận còn sót lại cũng bay mất:

"Tư thế lúc nãy có thể làm em đau, vẫn là tư thế truyền thống đi!" Hắn không muốn cô quá đau, bởi vì dù là tư thế truyền thống, lực đạo của hắn chắc chắn cũng không kiềm chế được mà làm cô đau!

"Anh... Anh..." Vân Khê mở to mắt nhìn hắn, miệng muốn nói nhưng lắp bắp không nên lời. Đồ khốn! Sao có thể nói những lời đó?

Lúc này đây, cô lại cảm thấy có một vật nóng đang cọ xát bên ngoài nơi đó của cô, nửa muốn tiến vào, nửa lại như trêu chọc bên ngoài!

"Tần Khiêm!" Vân Khê lớn tiếng gọi tên hắn, đây là thể hiện sự tức giận đến tột cùng, vậy mà tên nam nhân này lại thản nhiên trả lời:

"Ừ, anh đây!"

"Tôi cam đoan anh dám tiến vào tôi liền cảm hận anh đến suốt đời!"

"Tôi cam đoan với em, nếu tôi tiến vào mà không khiến em yêu chết tôi, tôi không phải là Tần Khiêm!"

Nói rồi, hắn thẳng lưng, đâm thẳng vào bên trong hoa huyết, dù được một chút lại bị một lớp màng mỏng chặn lại, nhưng với dục vọng mạnh mẽ của hắn, thật không khó để vượt qua lớp màng ấy....

"Á... Đau quá! Đồ khốn! Anh thật dám làm cái loại chuyện này? A... aa.. Đau!" Vân Khê nhắm mắt, vừa tiến vào, hắn đã nhanh chóng lật động, rõ ràng cô thấy hắn rất thông thả, nhưng bên trong cô, vật to lớn của hắn lại như con lóc, không cho cô thời gian để thở!

"Thật chặt quá! Cảm giác tuyệt nhất tôi có từ trước đến giờ!" Tần Khiêm sáng khoái nói ra những lời khiến cô đỏ mặt. Hai bàn tay bấu chặt hông cô mà giãy vò.

"Câm miệng... Ừm... Ừmm..."

"Đừng cố nín nhịn! Tiếng rên của em khiến tôi rất kích thích!" Bàn tay hắn còn quái ác hơn, ngón cái hắn tìm đến hạt châu phía trên nơi hai người giao hợp, nhấn nhẹ vào, lại xoay xoay...

"Đừng... Aaa... Tôi không chịu nổi!"

"Xem em ép chặt tôi chưa này!" Tần Khiêm cười tà, đôi mắt đầy ý cười.

Nhìn thấy vẻ mặt kích tình của cô, thân thể yêu kiều dong đưa theo từng nhịp ra vào của hắn, cổ họng hắn khô ran, tìm đến bờ môi cô mà mút mát...

"Ừm..." Vân Khê kêu lên một tiếng, Tần Khiêm như bị kích thích, bên dưới đã vốn mãnh liệt, nay càng ra vào nhanh và mạnh hơn, không theo tiết tấu...

Bàn tay to không ngừng xoa nắn nơi đầy đặn của cô, cứ như coi nó là một bảo vật, hết sức yêu thích.

"Chậm lại... hức..." Vân Khê phát ra từng tiếng nức nở, là do bị kích thích quá độ, thân thể cô dường như đã cuồng nhiệt theo hắn...

"Bảo bối... Em thật tuyệt! Em nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ thoát khỏi tôi!" Nói rồi, hắn đâm một cú mạnh vào bên trong cô, luật động đã chậm lại, nhưng sau mỗi đợt tiến ra của hắn, lúc tiến vào luôn là nơi sâu nhất, chạm đến nơi tận cùng mềm yếu nhất của cô...

"Aa... um.um..."

"Tôi đã nói em không nhịn được!"

Như chứng minh lời nói của mình, Tần Khiêm đâm vào càng mạnh hơn nữa, có lúc lại nâng mông cô lên, đưa nó lên xuống... Vân Khê cuối cùng cũng không thắng nổi, mật dịch chảy ra không ngừng...

"Aaa... Aaaa.. Tần Khiêm.... Hức..." Cô vô lực, cả thân thể mềm nhũn, không thềm nhìn hắn.

Tần Khiêm bị dòng suối của cô làm cho thoải mái, đưa tay giữ cầm cô, lại cho cô một nụ hôn nồng cháy, ra vào một lúc nữa hắn mới chịu phóng thích mầm móng của mình...

Một đêm này, Tần Khiêm không hề tha cho cô, cô cũng không thể ngăn hắn lại...

Một đêm này, cô thấy mình yếu đuối nhất trong nhiều năm nay, hắn khiến cô chấp nhận sự yếu đuối của mình khi ở bên cạnh hắn...

Một đêm này, cô cảm thấy bức tường vững chắc cô xây dựng nhiều năm nay trong phút chốc bị hắn đập đổ....

Mình không có ý Pr bản thân hay gì hết, nhưng mà mong các bạn vào trang cá nhân trên Wattpad của mình một lần, rồi đọc phần giới thiệu của mình để hiểu rõ thêm về thời gian ra chương mới.

Rất cảm ơn các bạn đã mong chờ chương mới, có rất nhiều bạn hỏi tại sao lâu rồi mình không up bộ này, Văn thấy rất vui vì các bạn đã quan tâm!

Tuần rồi do tâm trạng không tốt, cũng do bận quá nên mới ra chương trễ, các bạn thông cảm nha!

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hông Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Vân Khê một thân đau nhức cùng một mối, cô mơ màng cảm thấy thân thể mình ẩm ướt, là ai đó đang dùng khăn nóng lau người cho cô? Còn có chút mùi thuốc...

Mặc dù rất mệt, không muốn mở mắt ra nhưng mà cô không thể nằm đây mãi được, cô cũng muốn biết ai đang chạm vào người cô, đành gắng gượng mở mắt. Đập vào mắt cô đầu tiên là hình ảnh Tần Khiêm đang mặc một bộ trang phục thoải mái, ánh mắt nhu tình mà dùng khăn lau khắp người cô, rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu...

Vân Khê bất ngờ, theo phản xạ rút tay lại, ai ngờ Tần Khiêm nắm chặt tay cô, đưa lên lau lau từng ngón tay của cô...

Cô bất lực, cũng không có hơi sức mà kháng cự cho nên cứ nằm đó nhìn hắn chăm sóc mình, cho dù có kháng cự đi nữa, người chịu thiệt vẫn là cô mà thôi! Sao bây giờ cô mới nhận ra điều đó nhỉ?

Nhưng mà... Một lão đại như hấn mà lại đi lau người cho cô sao? Cô cảm thấy lúc này đây hấn không còn vẻ cao ngạo như lúc mới gặp mặt nữa, nhìn hấn có vẻ gì đó rất khác, cô không biết đó là gì nữa, nhưng mà vẫn tốt hơn là đáng về thường ngày của hấn!

Tần Khiêm rót cuộc cũng lau xong người cho cô, lại nắm bàn tay vô lực của cô, đưa lên cánh môi hôn nhẹ. Cảm giác ấm nóng từ môi hấn truyền đến cô. Vân Khê không quen liền rút tay lại, nhưng mà Tần Khiêm cũng không để ý, chậm rãi mở miệng:

"Thân thể có chỗ nào không khỏe không? Anh giúp em xem qua!"

Vân Khê liền trừng mắt nhìn hấn, có điều không nói chuyện, trong đầu thì thầm chửi rủa, không khỏe thì kêu bác sĩ, hấn xem là xem cái gì?

Sau một đêm triền miên, Tần Khiêm tâm trạng đương nhiên tốt không thể diễn tả, chuyện tức giận hôm qua cũng trôi thành mây khói rồi. Cũng vì vậy mà hấn thấy mình "làm" hơi quá... Sức lực hấn khi ấy tương đối mạnh, cô là lần đầu, còn bị hấn hành hạ đến rạng sáng, trong lòng liền có chút đau xót.

Vốn là đã đem cô đi tắm rửa một lần rồi, nhưng những vết hôn vết đỏ trên người cô vẫn còn đó, càng khiến hấn chột dạ, cho nên liền dùng khăn nóng có pha chút thảo dược để cô thoải mái hơn. Cứ nghĩ sẽ thật nhẹ nhàng để cô nghỉ ngơi cho tốt, ai ngờ cô gái của hấn quá nhạy cảm, đụng vào một chút liền tỉnh dậy.

"Nếu không thì ngủ đi, em chưa khỏe đâu!" Tần Khiêm đắp chăn cẩn thận cho cô, sau đó nhẹ giọng nói. Cô như thể này hấn thật không quen, bình thường hấn nói một câu cô sẽ cãi lại một câu, hiện tại chắc là tức giận hấn lắm đây. Nếu hấn làm ngo, coi như không có chuyện gì thì sao nhỉ?

"Anh là đồ khốn!" Vân Khê cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, trừng mắt nhìn hấn, lại cất giọng khàn khàn nghe như tiếng vịt kêu. Cô biết tại sao cô hòng lại đau rất như vậy! Là vì tội qua.... tội qua.... Đồ khốn!

Tần Khiêm nhếch miệng cười, biết ngay là cô sẽ phản ứng lại mà!

"Sau hôm qua, em có suy nghĩ gì?" Tần Khiêm mặt không đỏ, ghé sát tai cô hỏi nhỏ.

Vân Khê nghiêng răng, đám một đám về phía hấn, Tần Khiêm né được, nhưng muốn cho cô đánh trúng mình một lần, liền chỉ nhích người một chút, để nắm đấm của cô trúng bả vai mình. Cú đấm rất mạnh. vai hấn lại cứng như vậy, cứ như là bao cát để cô đánh vậy, rất sướng tay, liền tung thêm vài cú nữa. Thật sự rất há giận.

Đánh chán rồi cũng thôi, Vân Khê liền cuộn mình trong chăn đi ngủ tiếp, không hơi sức mà để ý đến hấn nữa. "Làm" thì cũng "làm" rồi, Vân Khê không phải người cô hủ, chỉ là do bản thân cô không thích chung đụng với nam nhân vì cô muốn giữ hình tượng mạnh mẽ của mình. Và lại lấy chuyện này làm giao dịch khiến cô cảm thấy bản thân rất thấp kém, nên luôn không đồng ý!

Cô là người thông minh và thức thời, chuyện đã xảy ra không thay đổi được, cái cô cần làm là nghỉ ngơi để lấy lại sức, cũng là cho cô thời gian để suy tính chuyện sắp tới, nhất là dạy cho Tần Khiêm một bài học!

Thấy cô bắt đầu ngoan ngoãn lại, biết gian kế đã hoàn thành, Tần Khiêm cười tà ngồi bên cạnh ngắm cô ngủ.

Nếu không để cô đánh mình một lần, cục tức đó sẽ không dễ bay đi, vì bình thường cô toàn bị hấn phản thế, ngày càng tích lũy sự ầm ức to lớn. Chuyện tội qua vô cùng nghiêm trọng, càng khiến cô phẫn nộ. Dùng lời nói và vũ lực như thường lệ đương nhiên không xoa dịu nổi cô, cứ để cô đánh cho hả giận, mệt rồi cũng ngủ thôi. Việc hấn cần làm và sắp phải làm, hấn đều đã chuẩn bị hết rồi...

Vân Khê đáng thương đang say giấc lại không biết rằng, bản thân vẫn chưa tính kế được nam nhân này, lại bị hấn tính kế trước, chốc lát khi tỉnh dậy lần nữa, lại có một chuyện khác khiến cô tức đến điên người...

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hông Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

"Chóng mặt chết đi được!" Vân Khê tỉnh lại một lần nữa đã xế chiều, vừa mở mắt đã thấy trời đất quay mòng mòng.

Cô nằm dựa vào thành giường, tay vỗ nhẹ lên trán để bớt khó chịu, đột nhiên lại có cảm giác hơi lạnh, liền lấy chăn đắp lên người mình thì mới phát hiện....

Cô là không có mặc đồ!

Mẹ nó! Vậy là khi sáng tên khốn Tần Khiêm kia lại được dịp mà ăn đậu hũ của cô?

Lúc đó cô còn vung tay vung chân loạn xạ nữa chứ! Tên khốn Tần Khiêm, tôi nhất định sẽ cho anh biết tay!

Cô bực dọc kéo lê tấm chăn trên người mình cùng đi xuống giường, kéo tủ quần áo của mình ra....

"Tên khốn này lại đang muốn làm gì?"

Quần áo nam tính của cô đều đã được thay thành loại quần áo của nữ hết rồi!

Không phải là những trang phục quá nữ tính như đầm váy lờ lợt, ở đây cũng chỉ đơn giản là các loại áo sơ mi nữ, áo khoác dài trang nhã, quần dài bằng vải lụa, jeans, vest nữ,... Màu sắc rất trang nhã, kiểu dáng cũng thanh lịch, nếu lựa một set để diện lên thì vẫn là đáng vẻ của một người trưởng thành, quý phái. Cũng tương đối giống với cá tính của cô.

Nhưng mà cô không thích! Cô muốn ăn mặc theo cách bình thường của mình, ai cho hấn tự tiện đi thay đổi hết của cô? Hay là do cô mờ nhạt từ?

Nghĩ như vậy, Vân Khê liền đi mở hết những tủ quần áo còn lại, đều không thấy đồ của cô đâu hết! Chỉ toàn đồ của Tần Khiêm!

"Tần Khiêm! Anh ra đây cho tôi!"

Vân Khê nói xong còn định tiến ra cửa lôi hấn vào hỏi cho ra lẽ. Cũng may sự nhớ lại là trên người mình chỉ quần mỗi cái chăn, đành dậm chân trở về chỗ cũ. Con chóng mặt cũng biến mất bởi vì máu cô đang sôi sục vì tức giận!

Đồ khốn!

Quần áo anh đẹp nhỉ? Toàn thương hiệu nổi tiếng đây. Sắp xếp cũng rất gọn gàng, vừa nhìn vào liền bị say mê...

Được! Cô sẽ quậy tung đồng đồ này!

Vân Khê vui vẻ lật tung từng bộ trang phục của Tần Khiêm lên, bộ nào được treo trên móc, cô liền tháo nó ra quăng mỗi thứ một nêo, cái nào sắp ngay ngắn cô liền bới tung nó lên.

Đến một ngăn nhỏ trong tủ quần áo, cô cũng không màng nó có gì bên trong, nhanh chóng kéo ra, bới tung nó lên, định quăng lên giường thì cánh cửa đột nhiên mở ra, và:

"Không ngờ em có sở thích này đây!" Tần Khiêm bước vào liền nhìn thấy một màn này, nhưng hấn không quan tâm đến sự bừa bộn trong phòng, mà là thứ mà Vân Khê cầm trên tay, còn cười nửa miệng rất đều với cô.

Vân Khê nhú mảy nhìn theo mắt hấn, liền thấy trên tay mình cầm là... nội y của hấn:

"Á... Biến thái!" Vân Khê hốt hoảng quăng nó ra xa, hai má cũng dần nóng lên

"Em nói ai đây?" Tần Khiêm thích thú đi đến chỗ cô, còn cố ý nhìn vào cái hộp tủ nhỏ đó.

"Đồ của tôi đâu?"

Vân Khê làm lơ ánh mắt của hấn, bực dọc chỉ tay vào tủ đồ nữ kia.

Tần Khiêm một tay dứt vào tủ quần, một tay lấy một set đồ ra để trước mặt cô, đưa lên uớ m thứ:

"Tôi nghĩ nó rất hợp với dáng người cùng khí chất của em đây! Thay ra thử xem!"

Vân Khê há hốc mồm nhìn hành động của hấn, hai mắt liền có lửa, tức đến nổi đom đóm:

"Anh đang muốn làm gì nữa đây! Đừng bước qua ranh giới của tôi!"

Tần Khiêm cười tà, nhìn cô nói:

"Ra đây mới là giới hạn của em, phong cách ăn mặc sao? Tôi cứ tưởng việc tối qua mới là...."

"Im miệng!" Không để Tần Khiêm nói hết, Vân Khê đã chặn họng hấn lại, hai má bỗng chốc nóng bừng, cô bất giác đưa hai tay sờ mặt mình.

Tần Khiêm bất ngờ nhìn cô, dáng vẻ này của cô rất động lòng người, thật khiến hấn lại muốn.... Cơ thể cô bây giờ chỉ quần chiếc chăn mỏng manh, hấn chỉ cần kéo nhẹ đã có thể thưởng thức cảnh đẹp bên trong.

Vân Khê rất nhanh đã phát hiện ra ánh mắt nóng rực của hấn, mặt mũi phản bác liền lấy bừa một bộ đồ trong tủ rồi chạy vọt vào phòng tắm. Dẫu sao cũng chỉ là áo sơ mi cùng quần vải thanh lịch, cô có gì phải ngại?

Đến khi Vân Khê trở ra thì căn phòng bừa bộn khi nãy đã được người làm sắp xếp gọn gàng trở lại. Tần Khiêm thì thong dong, gác một tay lên ghế, tay còn lại cầm ly rượu đỏ thưởng thức...

Thấy cô ra ngoài, Tần Khiêm mới chuyển ánh mắt về phía cô. Thật đẹp!

Dù chỉ là một bộ trang phục vô cùng đơn giản mà thôi, nếu là người thường mặc vào, có lẽ sẽ như một người rồi việc đang ở nhà. Nhưng được cô diện lên thì khác hoàn toàn, thật sự lồi lõm rõ ràng, đường nào ra đường nấy, thật sự khiến hấn mở rộng tầm mắt rồi!

Lại thêm... Cô hiện không còn quần lót bằng vải kia nữa, muốn bao nhiêu quyền rũ liền có bấy nhiêu quyền rũ...

"Đến đây!" Tần Khiêm như khảy tay với cô, về mặt có phần đắc thắng.

Vân Khê chỉ gần đến chỗ hấn, đã bị hấn kéo vào ôm trong ngực...

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

"Anh làm cái gì vậy hả? Buông ra!" Vân Khê đánh mấy cái vào ngực hấn, cũng gãy nẩy dữ dội vậy mà Tần Khiêm vẫn chẳng hề hấn gì hết, cánh tay ôm cô của hấn cứng như gọng kìm, căn bản cô không thoát ra được.

Tần Khiêm tay còn lại vẫn cầm ly rượu, nghiêng mặt qua nhìn cô mà miệng cứ nhếch lên đầy vẻ thích thú. Nếu người ngoài mà nhìn vào, không biết lại tưởng Vân Khê là một cô gái yếu đuối bị tên lão đại Tần Khiêm bắt nạt, hoàn toàn không có sức chống cự!

"Nếu em còn quậy nữa, tôi liền hôn em!"

Rất hiệu nghiệm, Vân Khê nghe thế liền không nháo lên nữa, trừng mắt nhìn hấn. Cô biết, nếu hấn muốn, cô hoàn toàn không thể thoát được, nhất định sẽ lại như tối hôm qua mà mệt mỏi...

"Vậy mới ngoan!"

Mẹ nó Tần Khiêm! Đây đúng là một sự sỉ nhục! "Ngaoan"? Từ này không dành cho tôi!

Nhưng mà Vân Khê cũng là chửi trong lòng thôi, nếu nói ra thì hai bên lại lằng nhằng mãi, khi nào mới hết chuyện đây, với lại... Cô cãi không lại hấn!

"Chúng ta nói chuyện đàng hoàng đi!" Tần Khiêm cất giọng cao ngạo, dáng vẻ của một người nắm quyền buộc người khác phải kính nể mà nghe theo.

"Anh buông tôi ra trước!"

"Được thôi! Dầu sao "ăn đậu hủ" này giờ cũng đủ rồi!" Tần Khiêm cười khê, còn buông thêm một câu khiến Vân Khê tức đến hộc máu, nhưng vẫn phải hấn học mà ngồi xuống đối diện hấn, không muốn phản bác.

"Điều kiện của tôi vẫn như cũ: Em phải là người phụ nữ của tôi. Ngoài chuyện này, tôi không chấp nhận điều kiện nào khác!" Tần Khiêm vẻ mặt nghiêm túc, không còn vẻ cợt nhả như khi nãy nữa.

Thấy cô vẫn chăm chú nhìn mình, Tần Khiêm châm một điếu thuốc, hút một hơi sau đó lại nhả ra một làn khói trắng, nhìn lại thì Vân Khê Vân đang dốc lòng suy nghĩ, liền đưa ra vài sự dụ dỗ:

"Để tôi cho em thấy những thứ mà em sẽ có:

Thứ nhất, em có thể thoải mái làm những gì mình thích ở đây, tất nhiên, vẫn phải trong khuôn khổ tôi cho phép. Ví dụ như đem việc của công ty em đến đây làm chẳng hạn.

Thứ hai, em có quyền đi mọi nơi như lúc trước, em không cần phải sợ bất cứ điều gì, cũng như việc Huyết Vũ có thể cho người giết em! Bởi vì... Đây sẽ là lần đầu tiên Tần lão đại của bang Xích Thần hùng mạnh này tuyên bố nữ chủ nhân của nó! Tôi có thể nói chắc chắn rằng, Huyết Vũ còn cho người mang lễ vật đến ấy chứ!

Thứ ba, cũng là điều mà khiến em dao động nhất: Giết chết Huyết Vũ, báo thù cho bạn tốt của em!"

Vân Khê thở hắt ra một hơi, đôi mắt nhắm nghiền mệt mỏi, cô... bị dao động! Những điều hấn đưa ra thật sự rất hấp dẫn cô! Nhưng mà...

"Nữ chủ nhân?" Vân Khê vẻ mặt khinh khỉnh khó chịu nhìn Tần Khiêm một cái.

Tần Khiêm cũng nhếch miệng cười tà:

"Chứ em nghĩ "làm người phụ nữ của tôi" là chỉ ngày một ngày hai sao? Tôi đã nói rồi, tôi muốn em cả đời!"

Vân Khê hai mắt nổi lửa, cơ hồ có thể nhào vào cắn chết Tần Khiêm bất cứ lúc nào:

"Anh đừng có quá đáng!"

"Sòng phẳng thôi! Em nghĩ giết Huyết Vũ dễ lắm sao? Cũng gần chục năm nay hai bên giao chiến kịch liệt mà vẫn chưa phân thắng bại đấy chứ!"

"Làm sao anh có thể tin tưởng mà lựa chọn tôi làm bạn đời hả?"

"Với tôi, em có quyền quấy tung Xích Thần, chẳng sao cả!"

Vân Khê bắt lặc, dựa người vào thành ghế, không tin nổi cái người đang nhón nhơ trước mặt mình... Hấn điên sao?

"Được! Tôi chấp nhận điều kiện này!" Vân Khê sau một lúc đấu tranh với bản thân mình, cuối cùng cũng đã có thể đưa ra quyết định.

Tần Khiêm vui vẻ, lấy cái ly trống bên cạnh chiếc ly của mình, rót rượu vào đó, đưa cho Vân Khê.

Cô chân chừ nhận ly rượu, mày đẹp vẫn nhú lại, Tần Khiêm rất không nể mặt, trên gương mặt anh tuần là nụ cười rất tươi, tiêu soái cụng ly với cô. Về mặt sắc tướng đến nỗi tưởng chừng như thế giới này đều rơi vào tay hắn vậy!

"Đã thoải mái hơn chưa?" Tần Khiêm chống một tay lên giường, nghiêng người nhìn ngắm đáng vẻ đang nghỉ ngơi của cô.

Vân Khê sau khi được ăn uống no say, đôi mắt lại mệt mỏi sụp xuống, không quan tâm đến Tần Khiêm nữa, mà nằm xuống giường.

Trái lại với sự mệt mỏi của cô, Tần Khiêm tâm trạng rất thoải mái mà nằm bên cạnh, đêm nay với hắn chỉ là mới bắt đầu thôi!

"Anh tránh ra cho tôi ngủ." Vân Khê cất giọng ịu xù, đến mắt cũng không thèm mở.

Hai cánh tay của Tần Khiêm vẫn ôm chặt lấy cô, cơ hồ là muốn dùng tư thế này để ngủ cùng cô! Vân Khê từ trước tới nay luôn ngủ một mình, đến gối ôm cũng không cần, nay lại bị hắn giữ chặt như thế, đồ mà ngủ nổi!

"Đừng quên em là nữ nhân của tôi!" Tần Khiêm lại nhếch miệng cười, rất dễ nhận ra trong lời nói đều là ý cười...

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

"Đừng quên em là nữ nhân của tôi!" Tần Khiêm lại nhếch miệng cười, rất dễ nhận ra trong lời nói đều là ý cười...

Vân Khê thở dài, vẻ mặt thể hiện sự nhàm chán với Tần Khiêm:

"Tôi đương nhiên nhớ!" Có chết cũng không quên nổi, đúng là tên dở hơi, cố ý nhắc nhở mãi.

"Vậy bây giờ chúng ta thực hiện nghĩa vụ của nhau đi!" Tần Khiêm đạt được ý đồ, xoay người một cái liền đặt Vân Khê dưới thân, khuôn mặt góc cạnh nghiêm nghị giờ đây chỉ còn nét cười dịu dàng.

Vân Khê tròn to mắt, lát sau thì nhú mày, rồi bắt đầu làm mặt khinh bỉ hắn:

"Anh bị cấm dục bao lâu rồi?"

"24 giờ."

"Từ ngày hôm qua!" Vân Khê tức giận, khuôn mặt hơi hồng lên mà hét lên với hắn, tên điên này...

"Ha ha... từ khi gặp em!" Tần Khiêm nói xong đã không nhận được nữa, đôi tay bắt đầu vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Từ khi gặp cô, hứng thú của hắn chỉ đặt lên người cô, dục vọng của hắn chỉ khi nhớ đến cô mới phát tiết, hắn đã sớm bảo thuộc hạ không cần đem những cô gái kia đến hầu hạ hắn rồi!

Vân Khê không quen với hành động này của hắn, liền giữ tay hắn lại, tiếp tục hỏi:

"Vậy là mới có một tháng thôi mà, cũng đâu có lâu, sao anh lại..." Lại cứ muốn dè tôi hả???

Tần Khiêm đương nhiên không hài lòng với cách nghĩ của cô, mặc bàn tay của cô đang nắm chặt tay hắn, nó vẫn không tự chủ được mà tiếp tục vuốt ve mặt cô:

"Lâu! Rất lâu! Em có biết từ khi nhận định em là một nửa của tôi, nhịn không bắt em về ngay lập tức là một cực hình không?"

Như muốn chứng minh cho cô thấy lời nói của mình, Tần Khiêm hai tay giữ chặt mặt cô, nhanh chóng áp đôi môi của mình lên môi cô. Hắn dùng răng và môi mình mở đôi môi đang mím chặt của cô ra, sau đó tha hồ càn quét.

Vân Khê mỗi lần bị hắn hôn đều có cảm giác kì lạ, có một chút ngượng ngùng, có một chút khó chịu, nhưng cảm giác ấm nóng và mềm mại mà hắn mang tới đều khiến cô mơ màng không thoát ra được.

Lần này cũng không ngoại lệ, hắn vừa day day môi cô, vừa dùng lưỡi chiếm cứ xung quanh, đôi lúc lại mút mát, mỗi lần như vậy, cô cứ nghĩ hắn sẽ rời môi cô, nào ngờ hắn vẫn tiếp tục mà càn quấy...

Vân Khê không phản kháng, nhưng sau khi Tần Khiêm nhịn không được mà đưa bàn tay to lớn lên trước ngực cô, nhẹ nhàng xoa xoa, khiến cô bị kích động mà giãy dụa. Ngực là nơi mềm yếu nhất của cô trừ cái nơi tư mật kia, làm sao có thể bình tĩnh để hắn chiếm tiện nghi?

"Umm... Tần.. umm"

Cô khó khăn mở miệng, đôi lại cũng chỉ có thể "umm" lên vài tiếng, Tần Khiêm vẫn lưu luyến chưa chịu rời môi cô, mà dường như còn mạnh mẽ hơn nữa!

Bàn tay Tần Khiêm đã len lỏi vào trong lớp áo của cô, đích đến vẫn là nơi mềm mại kia, còn tà áo mà hon ả nhẹ lên đầu ngực cô. Vân Khê đột nhiên bị kích thích, liền không tự chủ được mà ưỡn người lên cao, khoe miệng Tần Khiêm liền nhếch lên thành nụ cười chiến thắng.

Lát sau, thật cảm thấy như thế là không đủ, hắn mới từ từ rời đôi môi đã hơi sưng đỏ của cô mà chuyển đến nụ hoa nhỏ màu hồng, dùng lưỡi liếm nhẹ nó...

"Hừ.... Tần Khiêm... Đừng..."

Vân Khê đưa tay giữ mặt hắn, muốn ngăn hắn tiếp tục. Tần Khiêm trên mặt cảm giác được đôi tay mềm mại của cô, khắp người liền nóng ran, liền ngẩng đầu lên nhìn

"Tần Khiêm... Tôi mệt!"

Tần Khiêm nhìn vào đôi mắt đã mờ sương của cô, có chút không đành lòng, nhưng mà hắn muốn phóng thích dục vọng của mình, cúi đầu tiếp tục động tác còn dang dở...

Vân Khê cắn răng, cố nặn ra thêm vài câu khiến hắn mềm lòng, trong đầu như muốn nổ tung vì xấu hổ, đây là lần đầu tiên cô hành xử thế này kia mà!

"Tần Khiêm, có... có thể để ngày mai được không? Tôi thật rất mệt!"

Giọng nói nhỏ nhẹ có phần nữ tính của cô vang lên, thành công khiến Tần Khiêm bất ngờ. Hắn biết mình không nghe lầm! Cô giống như là... Thật đáng yêu!

"Thật rất mệt?"

Vân Khê gật gật đầu, mắt còn không dám nhìn vào hắn, cô điên mất!

Tần Khiêm thật sự rất thích dáng vẻ này của cô, hắn đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt hơi hồng của cô, tâm trạng vui vẻ không nói nên lời.

"Tôi nay tha cho em!"

Vân Khê vui mừng ngẩng đầu lên, liền thấy Tần Khiêm đi vào phòng tắm, tiếng dội nước ào ào liên tục. Trong đầu cô thậm chí khó hiểu, lúc này hắn tắm rồi mà?

Nghĩ nghĩ một lúc, mặt cô liền đỏ lên trông thấy, cô hiểu hắn đang làm gì rồi!

Chương sau có H, Văn đang thi nên thời gian ra chương hơi chậm! Đừng hỏi! =))

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Vân Khê mơ mơ màng màng tỉnh giấc, đập vào mắt cô đầu tiên là lồng ngực rắn chắc màu đồng của Tần Khiêm. Rất muốn ngủ lại nhưng nghĩ đến bản thân đang nằm trong lòng của hắn là thần kinh cô bắt đầu căng cứng!

Tối qua vì sợ hắn lại làm cản cho nên nhân lúc hắn dội nước lạnh trong phòng tắm, cô liền cố hết sức nằm ngủ, đợi đến khi cô đã ngủ rồi thì hắn lại đánh thức cô dậy bởi sự mát lạnh của cơ thể.

Tần Khiêm chỉ mặc mỗi chiếc quần dài, thân trên để trần, cứ thế mà ôm chặt cô. Bản thân rất muốn đẩy hắn ra nhưng mà lại e ngại hắn lật lọng, cố gắng nhắm mắt lần nữa. Suốt cả đêm, Vân Khê tỉnh giấc đến mấy lần, nguyên nhân vì không quen bị Tần Khiêm ôm như vậy, đã thế hắn còn lén cô qua lại, chân hắn còn gác lên đùi cô, thật sự coi cô là gối ôm rồi!

Đồ khốn, tôi còn muốn ngủ lại bị anh ngăn cản như vậy!

"Ngực tôi rất hấp dẫn em đúng không?"

Tần Khiêm không biết đã tỉnh dậy từ khi nào, đến khi Vân Khê giương mắt lên nhìn đã thấy hắn hai mắt sâu thẳm thăm thẳm yên tĩnh nhìn cô. Nhưng đó không phải là điều Vân Khê quan tâm, cái chính là lời nói của hắn kia:

"Hấp dẫn gì chứ?"

"Tôi tỉnh dậy cũng cùng lúc với em, từ lúc đó đến giờ em luôn dán đôi mắt mơ màng của em vào ngực tôi! Thiết nghĩ mắt em mơ màng là vì rất thích nó đi!" Tần Khiêm cất giọng đều đều có chút khàn khàn, có lẽ là do vừa thức dậy.

Vân Khê có lý mà không thể cãi được, hai mắt liền nhắm chặt không muốn nhìn hắn nữa, nhưng mà có chuyện này dù thế nào cũng phải nói:

"Anh có thể đừng ôm tôi ngủ nữa không?"

Tần Khiêm vẻ mặt dừng đọng, đôi tay đang ôm lấy cô bắt giác siết chặt hơn nữa:

"Em nghĩ xem!"

"Nếu anh cứ ôm tôi, tôi sẽ không ngủ được! Tối hôm qua tôi thức mấy lượt liền!"

"Tôi cũng chẳng muốn em bị mất ngủ, nhưng vì quyền lợi của hai chúng ta, em nên tập quen dần... Từ từ sẽ quen!"

Vân Khê trừng mắt nhìn hắn, vừa tức tối vừa khó hiểu:

"Quyền lợi cái gì chứ?" Có quyền lợi cho anh thôi!

"Từ từ em sẽ hiểu... Còn giờ tôi muốn nhắc em về lời hứa tối qua!"

Về mặt Tần Khiêm không còn vẻ dừng đọng nữa, thay vào đó là một chút ý cười. Vân Khê đen mặt, về đầu và về sau của hắn đều mang nghĩa thật đen tối mà!

"Chờ... Chờ đã! Tôi còn chưa rửa mặt gì hết!" Vân Khê vội vàng đẩy người hắn ra, tuy nhiên lại không thể khiến hắn di chuyển, ngược lại hắn còn giữ nguyên tư thế, cố ý để cô đẩy hắn, giống như cho cô thấy rõ chênh lệch sức mạnh của hai người vậy!

"Tôi không ngại, em ngại gì chứ?"

Tần Khiêm bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của cô, động tác thông thả, nhưng rất nhanh đã đến cúc cuối cùng. Bàn tay lại di chuyển đến hông cô, chậm rãi cởi chiếc quần vải mỏng manh của cô...

Cơ thể Vân Khê hiện chỉ còn chiếc áo sơ mi không gài cúc và bộ nội y nhỏ nhắn, đáng vẻ nửa hở nửa che này còn mê người hơn cùng lúc không chừa cho cô mảnh vải nào!

Tần Khiêm cổ họng khô khốc, máu hắn bắt đầu sôi sục, chưa bao giờ hắn lại có phản ứng muốn nhào nặn một người phụ nữ dưới thân như thế!

Vân Khê cắn chặt môi, khuôn mặt bắt đầu đỏ lên, quay mặt đi một hướng khác. Ngón tay của Tần Khiêm không nể nang, vuốt nhẹ một đường từ cổ cho đến phần bụng bằng phẳng của cô.

Cơ thể Vân Khê như có một luồng điện chạy qua, không tự giác được mà hơi ưỡn người lên. Tần Khiêm đương nhiên rất thích dáng vẻ của cô lúc này,

tiếp tục kéo dọc ngón tay đến đôi chân thon dài, sau đó dừng lại ở đùi ngọc, nhẹ nhàng trêu đùa.

Bàn tay bên kia không nhịn được liền tìm đến nơi bí ẩn của người con gái, vuốt nhẹ bên ngoài chiếc quần nhỏ mỏng manh, rồi lại ấn nhẹ vào trong, cảm giác ẩm ướt liền truyền tới đầu ngón tay...

"Em có một cơ thể thật nhạy cảm... nhìn phản ứng cơ thể của em kia..."

Tần Khiêm nhếch miệng cười, cô gái dưới thân quá xấu hổ liền dùng tay che mặt lại, miệng nhỏ thở dốc, nhưng không rên rỉ, khuôn mặt đỏ đỏ như thẹn thùng.

Tần Khiêm dừng động tác ở hai tay mình lại, thay vào đó là nắm áp sát lên người Vân Khê, kéo hai tay cô đặt lên đỉnh đầu, ngăn không cho cô trốn tránh.

Vân Khê ngay lập tức cảm nhận được da thịt nóng bỏng của Tần Khiêm trên bề mặt cơ thể của mình, nhưng không thể làm gì để đẩy hắn ra, đôi mắt kiên định lúc này đã không còn, Vân Khê nhắm chặt hai mắt lại để không đối diện với Tần Khiêm.

Cô không biết cảm giác lúc này của mình là gì, nhưng cô không có cảm giác nhục nhã như ban đầu cùng hắn, mà như là một sự chấp nhận phục tùng!

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Dừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

"Đúng là một cơ thể mềm mại!"

Tần Khiêm ngay khi đề lên người cô liền có nhận xét này, cơ thể trắng trẻo lại mềm mịn, tương phản hoàn toàn với hắn.

Vân Khê thật muốn tai mình có chức năng tất âm thanh bên ngoài, mỗi câu hắn nói đều khiến cô ngượng đến phát điên!

Tần Khiêm cũng không thêm để ý đến việc Vân Khê nhắm mắt, hắn vẫn chế trụ hai tay cô trên đỉnh đầu, nhưng đôi môi lại áp lên môi cô bắt đầu hôn sâu...

Vân Khê bị bất ngờ, mở to hai mắt ra, khoang miệng truyền đến cảm giác mềm mại ấm nóng của môi lưỡi Tần Khiêm, hắn hết nút lưỡi cô, lại đá lưỡi vòng quanh khoang miệng cô, khám phá hết mọi ngõ ngách, sau đó mới chịu thôi.

Tần Khiêm buông hai tay cô ra, một tay của hắn chế trụ sau cổ cô, nâng đầu cô lên cao một chút, sau đó bắt đầu hôn nút một bên cổ cô. Bàn tay còn lại kéo cao áo con cô lên, để lộ đôi gò bồng hấp dẫn, hai ngón tay Tần Khiêm kẹp chặt đầu nhũ hoa, xoa xoa nắn nắn...

Vân Khê không chịu nổi kích thích, miệng nhỏ "ư" lên một tiếng, đôi chân hơi giãy dụa liền bị hai chân của Tần Khiêm kẹp chặt.

Tần Khiêm hơi ngồi lên, sau đó lại đổ ập lên người cô, đầu hắn đặt giữa hai ngực, đưa lưỡi liếm nhẹ vùng thịt trắng nõn.

Vân Khê khó khăn ngăn không cho mình phát ra tiếng, nhưng bỗng nhiên...

"Á..."

Vân Khê giật mình nhìn xuống hạ thân mình liền thấy chiếc quần lót đã bị Tần Khiêm kéo đến mắt cá chân, sau đó nhanh chóng bị hắn quăng ra ngoài.

Không biết Tần Khiêm đã khỏa thân từ lúc nào, vật nóng bỏng của hắn cọ sát ngay nơi tư mật không gì bảo vệ của cô, một xúc cảm lạ nhanh chóng được truyền đến từ giữa chân...

Tần Khiêm đang say mê thưởng thức hai trái đào của cô cũng cảm nhận được mật dịch dính lên hạ thân, càng hưng phấn mà cắn nhẹ lên đầu ngực cô.

Vân Khê mím chặt môi mình, lại nghe Tần Khiêm cất giọng khàn khàn:

"Em không cần nhịn, thoải mái thì cứ rên rỉ!"

"Không... Không cần!" Vân Khê nói xong liền giật mình, bởi vì giọng nói của cô hết sức nữ tính, lại có phần nghẹn ngào, chứng tỏ cô đang... trầm luân cùng hắn!

"Em sẽ không nhịn nổi!"

Tần Khiêm ngồi lên, nhẹ nhàng mở hai chân cô ra, đưa một ngón tay của mình vào mật đạo của cô, từ từ ra vào....

"Tần... Tần Khiêm! Aa..."

Trời ơi! Cô điên mất, bên dưới cô ngày càng ẩm ướt...

Tần Khiêm hai mắt đục ngầu nhìn ngón tay mình đang thông thả ra vào bên trong cô, dù chỉ là một ngón tay nhưng bức tường thịt của cô vẫn kẹp thật chặt, kích thích hẳn nhớ lại cảm giác thoải mái ở khi ở bên trong cô.

Ngón tay Tần Khiêm bỗng chốc ra vào nhanh và sâu hơn nữa, đôi lúc còn xoay vòng, khiến Vân Khê liên tục vận vẹo thân mình, vẻ mặt hết sức khổ sở.

"A... Aa Đùng... Tòì..!"

"Tần Khiêm... Tôi không chịu nổi... Aaa..." Trời ơi, cảm giác này... cứ như khuấy động cả cơ thể của cô vậy!

"Em sướng không?" Tốc độ của hắn vẫn không chậm lại, ngón tay ra vào như cũ. Lát sau, bàn tay hắn truyền lại đến một dịch nóng ẩm của cô.

"Aaa.... Ừm..." Cô... cô ra rồi! Xấu hổ chết đi được.

Tần Khiêm thỏa mãn nhìn cô, không thương tiếc cô vừa mới đạt cao trào, cựa long nóng bỏng được đưa thẳng vào khu vườn đã vô cùng ẩm ướt của cô

Tần Khiêm thoải mái rên lên một tiếng, Vân Khê thì co rút người lại, nắm chặt drap giường, bên trong hoa huyết cũng vì vậy mà ép chặt nam căn của Tần Khiêm khiến hắn thoải mái vô cùng. Hạ thân nhanh chóng luật động, vách tường co rút kẹp chặt hắn.

Vân Khê vừa mới đạt cao trào, nơi đó vẫn còn vô cùng nhạy cảm, khi Tần Khiêm vừa tiến vào, nó đã không nhịn được mà co bóp thật chặt, Tần Khiêm luật động đến đâu liền khiến Vân Khê run rẩy vì khoái cảm, cô đã không tự chủ được mà bắt đầu trầm luân cùng hắn...

"A...Aaa... hức..."

Tần Khiêm vừa luật động vừa nhìn thân thể kiều mị đã ửng hồng của cô, thấy rõ khuôn mặt e lệ của cô vì động tình, khoái cảm bỗng chốc tăng hơn nữa, bên dưới cảm giác khiến hắn như phát điên.

Vách tường cô bao bọc vật thô cứng của hắn, di chuyển đến đâu liền cho hắn cảm giác thoải mái đến đó.

Hắn nhìn đến nơi tư mật của cô, hai mép thịt của cô đang bao sát lấy nam căn của hắn, bên ngoài còn là mật hoa ngọt ngào của cô...

"Aa... Đùng ra vào nữa!.... Aaa.." Cô không chịu nổi nữa, chỉ bên dưới bị hắn chi phối nhưng toàn thân cô lại lan tỏa cảm giác sung sướng này, hai tay mềm yếu, đến bám vào drap giường cũng không có lực!

"Tiểu Khê... Thật tuyệt vời, bên trong em khiến tôi thật sáng khoái!"

"Ừ.... Aa...aaa"

Tần Khiêm ra vào mỗi lúc một nhanh hơn, hai cánh tay rắn chắc của hắn ôm lấy thân người cô lên, khiến tư thế bây giờ của họ là tư thế ngồi. Hai chân thon dài của cô vòng qua eo Tần Khiêm mà chính cô cũng không biết.

Tần Khiêm chế trụ cổ cô, thoải mái mút mát, hai cơ thể dính chặt lấy nhau, luật động ngày càng mạnh mẽ...

"Aaaa... aa.."

"Vân Khê.... Em làm tôi thật thoải mái!"

Ngay lúc Tần Khiêm phóng thích, Vân Khê cũng đến giới hạn của mình, cả hai cùng khiến nhau thoải mái. Hai tay Vân Khê vẫn ôm chặt Tần Khiêm, cảm nhận dịch nóng của hắn bên trong cơ thể mình....

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đùng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

"Anh không đi làm việc sao?" Vân Khê cất giọng khàn khàn, đang được Tần Khiêm ôm chặt trong lòng.

"Anh là 'đại ca'!" Tần Khiêm khẽ cười, cánh tay đang ôm cô càng siết chặt hơn nữa, vẻ mặt như đang muốn cùng cô đi ngủ, hoàn toàn không có ý muốn rời cô.

Vân Khê tối mặt, anh cứ giả điên đi:

"Làm đại ca thì cũng phải xử lý việc trong bang hội không phải sao!"

"Anh tự cho phép mình nghỉ một ngày!"

"Vậy anh buông tôi ra trước đi!" Cả người rất là khó chịu, cô muốn đi tắm, hần không cảm thấy người rất bẩn sao?

"Ngủ đi!" Tần Khiêm cất giọng lười biếng, hần thật sự là muốn đi ngủ sao?

"Tôi muốn đi tắm! Anh mau buông ra!"

Vân Khê lắc lắc đầu hần, bàn tay mềm mịn của cô đặt lên má hần càng khiến hần dễ chịu, nghe cô nói như thế liền mở mắt ra. Vân Khê không biết mình có nhìn lầm hay không, hình như cô thấy mắt hần lóe lên tia giả hoạt thì phải!

"Anh giúp em tắm!"

"Không cần!" Vân Khê giả dục, biết ngay bị hần tính kế mà! Làm sao có thể đồng ý để hần giúp được?

Tần Khiêm hai tay giữ chặt eo cô, khoe miệng hiện lên ý cười giả hoạt, vừa định nói gì đó nữa thì điện thoại trên bàn lại reo lên.

Tần Khiêm về mặt bình thần, nhưng không khí xung quanh lạnh đi vài phần, Vân Khê đột nhiên có suy nghĩ là do bị làm phiền nên hần mới cáu lên...

Nhân lúc Tần Khiêm nghe điện thoại, Vân Khê vội hất tay hần ra chạy nhanh vào phòng tắm, còn không quên chốt cửa cẩn thận.

Cô đứng dưới vòi sen, cảm nhận những dòng nước mát lạnh đang chảy xuống da thịt, thân thể cảm thấy tốt hơn một chút. Nhưng tâm trạng lại không như thế, trong lòng Vân Khê thật sự đang rất rối bời.

Vân Khê cảm thấy bản thân mình thật sự rất tức cười, ban đầu còn rất bài xích điều kiện này của hần, vậy mà khi cùng làm cái loại chuyện kia, cô lại trầm luân cùng hần!

Dù không muốn thừa nhận, thực sự muốn tự lừa mình dối người nhưng cô không thể, cô là cùng hần rất hòa hợp!

Vân Khê cảm thấy đầu đau như búa bổ, kể cả khi giải quyết những vấn đề lớn của Vân Thị, cô cũng không mệt mỏi như lúc này.

Bỗng chốc liếc mắt nhìn đến cánh cửa phòng tắm, đột nhiên có dự cảm chẳng lành, cái tên đó rất là nham hiểm....!

Nhanh chóng lau khô người rồi khoác áo choàng tắm bằng lông mềm mại đã được chuẩn bị sẵn, Vân Khê yên tâm đứng trước gương lau khô tóc mình. Hình như...

Sao tóc cô lại dài nhanh đến vậy?

Rõ ràng lần trước đến đây đã cắt rất ngắn, nhưng hiện tại tóc cô dài quá cổ luôn rồi!

Mấy hôm này bị Tần Khiêm làm cho thần kinh căng thẳng nên cô cũng không mấy để ý đến vấn đề này.

Cũng không phải là quá khó coi như mấy tên ăn chơi ngoài đường phố, vì thợ cắt tóc cho Vân Khê thật sự không phải ai cũng mời được nha, tay nghề phải nói là khiến người ta mãn nhãn, và lại Vân Khê là một đại mỹ nữ, đương nhiên tóc dài lại càng hợp!

Đùa? Chuyện này là sao đây? Không lẽ đồ ăn của bang Xích Thần tốt đến thế? Độ dinh dưỡng cao đến nỗi... Khụ... Khụ. Chắc cô điên rồi mới nghĩ tới loại lý do tức cười như vậy! Lát nữa phải bảo Tần Khiêm mời người đó đến cắt gọn gàng lại mới được.

Vừa chuẩn bị đi ra thì cánh cửa phòng tắm cũng được mở ra.

Tần Khiêm làn da màu nâu khỏe khoắn, thân hình săn chắc, bắp thịt cuộn hút đang tiến gần đến chỗ cô hơn, và điều đặc biệt là... hần không có một mảnh vải nào trên người hết!

Vân Khê tròn to mắt nhìn hần, cô không phải thiếu nữ đôi mươi, vừa rồi còn cùng hần "vui vẻ" cái gì cần thấy cũng đã thấy hết, nên cũng không cần phải la toáng lên. Nhưng mà... Da mặt hần làm bằng gì vậy?

"Đẹp lắm sao?" Tần Khiêm cười nửa miệng, Vân Khê thề đây là nụ cười khiến cô ngửa mặt nhất từ khi sinh ra đến nay!

Ý hần là do cô nhìn chăm chăm mãi nên nhất định là cô thấy rất đẹp, bị mê hoặc luôn rồi? Vân Khê trực tiếp ngó lơ, nhũ mày khó chịu:

"Anh sao có thể không ngưng ngó gì mà đứng trước mặt tôi như vậy hả?"

Tần Khiêm dừng dừng, lại đi một bước nữa, đã đến trước mặt Vân Khê, nhanh như chớp tháo dây thắt lưng của áo choàng ra. Vân Khê còn đang nhìn

hắn, đến khi nhận ra đã bị hắn ôm trong ngực, giọng nói trầm thấp đầy nam tính vang lên bên tai cô:

"Lúc này chẳng phải là "hôm" trước mặt em luôn sao?"

"Luuuuuu!" Vân Khê bực dọc đẩy hắn ra, phát hiện càng giãy dụa thì hai thân thể... không một mảnh vải của hai người càng cọ sát nhau hơn...

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Vân Khê thần kinh căng thẳng, ngay lập tức không dám động đậy gì nữa. Vậy mà Tần Khiêm lại không biết điều, nhân lúc cô ngoan ngoãn, bàn tay hắn lại di chuyển khắp cơ thể mềm mại của cô.

"Tần Khiêm, anh dừng lại cho tôi!" Vân Khê không chịu đựng nổi, liền tiếp tục giãy dụa, bắp tay của hắn đã bị cô cào thành một mảng đỏ.

Tần Khiêm phả hơi thở nóng bỏng của mình vào tai cô, đôi tay vẫn cứ thế không kiên nhẫn:

"Không thích!"

Vân Khê trừng mắt nhìn hắn, nhưng lúc này hắn lại không nhìn cô, đang đưa mắt nhìn xuống nơi tư mật của cô.

Bỗng nhiên, Tần Khiêm nhấc bổng cô lên, hai tay hắn đỡ lấy hai chân cô, để cô tựa lưng vào tường. Đột nhiên tấm lưng trần của mình bị áp vào bờ tường mát lạnh, cô hơi rùng mình, uốn người tránh né. Thân thể của Tần Khiêm vốn đã rất gần cô, cái uốn người khi này thành công khiến cơ thể hai người dính chặt vào nhau.

Cảm nhận được thân nhiệt của hắn quá nóng, Vân Khê có dự cảm chẳng lành, không lẽ hắn định ở đây mà...

Vân Khê rất muốn chạy trốn, nhưng cả người bị hắn giữ chặt và nâng lên cao thế này, chạy trốn là không thể nữa rồi...

Ngay lúc Vân Khê còn đang tìm cách thoát thân, vật nóng bỏng của Tần Khiêm đã thức tỉnh từ bao giờ, hắn nhanh chóng cầm lấy cựa lòng mình, dò tìm đến hoa huyệt của Vân Khê, nhẹ nhàng tiến sâu vào.

"Áa..." Vân Khê mở miệng, muốn nói nhưng lại không thành lời, hắn đột ngột tiến vào như vậy, khiến cô có chút đau.

"Tiểu Khê, thả lỏng, em chặt như thế anh không cách nào di chuyển được!"

Vân Khê thở dốc, khó khăn nói:

"Anh... đi ra trước."

Tần Khiêm nghe vậy càng đâm sâu vào bên trong cô hơn nữa...

"Aa... đau!"

"Ngaoan, lát nữa sẽ không đau." Nói rồi, Tần Khiêm vui đùa vào hõm cổ cô, cái lưỡi nóng ẩm của hắn quét qua làn da trắng nõn, sau đó lại mút mát, để lại những vết đỏ hồng mờ ám.

Hơi thở của Vân Khê càng lúc càng nặng nề, ai đã bảo rằng quan hệ nhiều lần thì người ta sẽ không còn nhạy cảm nhiều như trước? Rõ ràng, cô không thể cưỡng lại được!

Nam căn bên trong cô bắt đầu cảm nhận được sự ướt át, Tần Khiêm bắt đầu chậm rãi lên xuống, để nụ hoa của cô có thể thích ứng.

Vân Khê hai tay ôm chặt lấy hắn, ngay khi hắn vừa lướt động, cô đã úp mặt vào vai hắn, cố gắng không rên rỉ.

Cả thân người cô cứ thế đứng đưa theo từng nhịp nhấp của hắn, tiếp tục cùng hắn quán quýt...

Đêm tối tại Hongkong...

"Lão đại, bên phía Graynoks muốn thương lượng với ta." Aiden cung kính báo cáo công việc với Huyết Vũ.

Nếu là bình thường, hẳn nào cần đề ý đến việc đòi thương lượng của kẻ khác, nhưng lần này lại có liên quan đến đối thủ mạnh nhất của Huyét bang - Xích Thần, mọi chuyện đều không thể để xảy ra sai sót gì được!

"Graynoks mà cũng đòi thương lượng lại với bên ta? Đúng là không biết tự lượng sức!" Blacky không kiên dè mà nói ra suy nghĩ của bản thân.

Huyét bang hùng mạnh đến cỡ nào chứ? Chỉ là một tên thương nhân nhỏ nhoi mà muốn tốn thời gian của bọn họ, đúng là chán sống!

Cứ tưởng Huyét Vũ cũng có suy nghĩ như mình, Blacky nhìn sang hắn, lại thấy Huyét Vũ cũng đang nhìn mình, nhưng mà với vẻ mặt vô cùng âm trầm! Đây... vốn là vẻ mặt muốn răn đe thuộc hạ của mình!

Cô ta hoảng hốt, vội vàng cúi xuống nhận sai:

"Thuộc hạ nói sai rồi, xin lão đại thứ tội!"

Huyét Vũ vẫn không có vẻ gì là dịu bớt, hắn nhìn cô ta một lúc, sau đó mới chậm rãi nói:

"Cô theo tôi đã lâu như thế, vậy mà chẳng có chút tiến bộ nào cả!"

Blacky biết lúc này hắn không muốn nghe cô ta nói thêm bất cứ điều gì, nên cô ả chỉ còn biết im lặng, chờ hắn lại nói tiếp.

"Aiden là thuộc hạ tài giỏi nhất của tôi, cô nghĩ cậu ta sẽ báo cáo những chuyện vô ích sao?"

"Thuộc hạ sẽ không nói năng lỗ măng như vậy nữa!"

"Cô đến Tuyết Thành đi!" Huyét Vũ không lạnh không nóng nói, dường như đây đã là điều hắn dự tính trước cả rồi.

Blacky có cảm giác như hai mắt mình tối sầm lại, không nhìn thấy điều đang diễn ra trước mắt mình nữa. Tại sao... Cô ta chỉ nói sai một câu, đã bị hắn đẩy đi đến một nơi xa như thế!

"Lão đại, tại sao?"

Huyét Vũ quét đôi mắt lạnh của mình qua cô ta, trầm giọng nói:

"Cô trong khoảng thời gian này thật khiến tôi thất vọng, đến Tuyết Thành để rèn luyện thêm đi!"

Cô ta nắm chặt hai bàn tay, cố gắng gượng ra một gương mặt bình thản, cúi chào hắn một cái sau đó liền nhanh chóng ra ngoài, cô ta không thể bình tĩnh mà ở đây thêm một giây một phút nào nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đùng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

"Phía Graynoks nói gì?" Sau khi Blacky đi, hắn ta mới hướng đến Aiden hỏi.

"Ông ta nói rằng những lợi ích mà bên ta đưa ra chỉ ngang bằng với Xích Thần, nếu hợp tác với bên ta, phần rủi ro ông ta không gánh nổi!"

Huyét Vũ cười nửa miệng:

"Cho nên mới muốn chúng ta đưa ra lợi ích cao hơn à?"

"Vâng!"

Huyét Vũ xoay xoay ly rượu vang đỏ trên tay mình, khuôn mặt không một chút biểu tình tức giận, ngược lại rất thản nhiên:

"Ai cho hắn có can đảm đó nhỉ?"

Aiden lắc đầu cười cười, Huyét Vũ cười còn tươi hơn nữa:

"Hắn muốn thì ta chiều, thời gian còn dài."

"Em sao vậy?" Tần Khiêm nghiêng người hỏi cô nàng xinh đẹp của mình.

Vân Khê đang ngồi cùng bàn với hấn ăn sáng, nghe hấn nói vậy thì khựng người lại trong giây lát, sau đó như không có gì mà trả lời qua loa:

"Đâu có sao!"

Khóe miệng Tần Khiêm càng rộng hơn:

"Nếu em mệt thì ăn xong em trở về phòng ngủ một lát đi!"

Vân Khê nghiêng răng, miếng thịt vừa đưa vào miệng cũng nuốt không xuống nổi, nhưng nếu xù lông với hấn, chắc chắn người không có lợi là cô, cho nên:

"Không đâu, lát nữa tôi định cắt tóc!"

"Hửm?" Tần Khiêm tỏ ý không hiểu.

Cứ tưởng hấn không nghe rõ, cô lặp lại một lần nữa:

"Tôi muốn cắt tóc, tóc dài quá rồi, lát nữa tôi sẽ gọi người đến đây!"

Tần Khiêm thích thú cười sáng khoái, Vân Khê nhìn mà không hiểu lắm, có gì đáng cười chứ?

"Anh cười cái gì?" Nhìn điệu cười của hấn thật khiến cô muốn đánh người!

"Tôi cười vì em không nhớ em là của tôi!"

Vân Khê hít một hơi sâu, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh:

"Cho hỏi chuyện đó có liên quan gì đến việc cắt tóc sao?"

Tần Khiêm vẫn giữ nụ cười tươi trên môi, người hầu đứng bên cạnh nhìn thấy mà bàng hoàng không thôi, lão đại của họ... cười lâu thật! Không biết bọn họ khi nào sẽ bị đuổi nữa... lão đại nhìn nguy hiểm quá!

Tần Khiêm nào có biết suy nghĩ người khác, mà trong lúc này dù có biết thì hấn cũng không quan tâm, ở cạnh cô, hấn còn cần phải che giấu sao?

Tần Khiêm đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, sau đó lại xoay xoay nó trong ngón tay mình, trong đôi mắt có sự ôn nhu không che giấu:

"Em là của tôi, mọi thứ của em đều là của tôi, kể cả mái tóc mềm mượt này nữa!"

Vân Khê tròn to mắt, trợn ngáp về không tin nổi, sao hấn có thể vô lý như thế chứ? Đây là quyền tự do của cô, không lẽ đồng ý cái điều kiện chết tiệt kia thì từ nay mọi chuyện cá nhân cô đều do hấn làm chủ sao?

"Ý anh là không cho tôi cắt tóc sao?"

Tần Khiêm gật gật đầu, làm mặt hiền lành.

Vân Khê thật muốn đập bàn một cái mạnh để giải tỏa cơn tức giận này, không hiểu tại sao đối với hấn cô lại mất kiểm chế như thế nữa!

Dù tức tối là thế, nhưng cô vẫn cố nén không làm cái hành động khiếm nhã kia, chỉ trầm giọng nói với hấn:

"Anh... Anh biết rõ tôi không thích để tóc dài, đây là thói quen lẫn sở thích không thể sửa được, anh hiểu không?"

Tần Khiêm chống cằm lên mu bàn tay của mình, đáng vẻ như đang thương lượng một chuyện đại sự vậy:

"Không hiểu!"

Vân Khê thở hắt ra một hơi, vừa định tiếp tục nói lý lẽ thì lại nói tiếp:

"Phong cách ăn mặc của em có phải cũng là sở thích lẫn thói quen không? Nhưng em vẫn sửa được đấy thôi!" Tần Khiêm vừa nói vừa nhìn đến áo cô.

Vân Khê nhử mày nhìn lại mình. Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi cà phê nhạt, có hai sợi dây buộc vào trước ngực như một chiếc cà vạt nhỏ, cổ áo hơi mở, nhìn có chút thoải mái, không gò bó, nhưng chính vì vậy mới tôn lên được vẻ nữ tính của cô, đơn giản nhưng xinh đẹp.

Cô diện áo sơ mi này với quần tây lưng cao màu trắng dài ống quần hơi rộng, chất liệu mỏng và mềm, khiến cho cơ thể cô nhìn thêm càng thêm thanh mảnh mềm mại.

Tuy tất cả hợp lại vẫn không quá nữ tính, nhưng mà... chỉ cần là Vân Khê, tất cả đều đẹp đến lạ thường!

Đương nhiên, đây không phải do cô phối, nếu là cô, có thể bình tĩnh mà chọn ra một bộ đồ hoàn hảo như vậy sao?

Vân Khê mặt đỏ tía tai, thói quen chực năm nay lại bị đối trong tích tắc, không nhắc đến thì thôi, một khi nhìn lại, chỉ muốn nổi đóa!

"Đù rồi Tần Khiêm! Cái phong cách này là do anh ép buộc tôi còn gì? Nếu không phải anh đem hết những quần áo cũ của tôi đi, tôi sẽ mặc những bộ đồ này sao?"

"Em có thể không mặc!" Tôi càng thích, có điều như vậy phải nhốt em ở trong phòng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Không biết có phải do hai người đã trải qua ân ái nhiều lần hay không mà bây giờ suy nghĩ của Vân Khê rất trùng khớp với Tần Khiêm. Nhưng dù vậy cô cũng không có lý do để mắng hắn, bởi vì "không mặc" có đến tận hai nghĩa: Một là cô không mặc cái này thì mặc cái khác, hai là... cô không cần mặc luôn!

Thấy cô vẫn im lặng, Tần Khiêm lòng càng vui vẻ, chưa mừng được bao lâu, lại nghe thấy cô trả lời:

"Coi như tôi đồng ý với anh sẽ không mặc đồ nam nữa đi, còn chuyện cắt tóc, tôi sẽ không nhượng bộ đâu!"

Thấy vẻ cương quyết trong mắt cô, Tần Khiêm cũng không giờ giọng ngã ngón nữa, trở về dáng vẻ trầm tĩnh vốn có:

"Em không những là vợ của tôi, mà còn sẽ là nữ chủ của Xích Thần, em nghĩ thuộc hạ của tôi sẽ nghĩ như thế nào khi nữ chủ nhân của bọn họ lại có phong cách giống một nam nhân!"

"Chuyện đó chả có gì lạ cả, nếu là trước đây thì khác, bây giờ chẳng phải tôi đã mặc đồ nữ rồi sao? Chẳng ảnh hưởng gì cả!" Nếu như tóc cô để dài, sẽ là một trăm phần trăm giống nữ luôn đấy!

"Được thôi! Coi như em đúng! Nhưng... Nếu tôi cứ nhất quyết cấm thì sao?"

"Anh đừng có vô lý như vậy!" Tức chết cô rồi!

Tần Khiêm vẻ mặt ngày càng trầm xuống, đôi mắt cũng lạnh thêm vài phần, đôi mắt hắn nhìn thẳng vào cô, cứ như lần đầu hai người gặp mặt, cái nhìn có thể nhìn thấu tâm can người khác!

Vân Khê mặc dù yếu thế, nhưng vẫn cứng đầu mà nhìn lại hắn, cho đến khi Tần Khiêm chịu mở miệng:

"Đừng bao giờ để tôi lại thấy em có tư tưởng muốn rời khỏi tôi!"

Cảm giác ngột ngạt áp bức nhanh chóng bao rộng khắp căn phòng này, khó khăn lắm Vân Khê mới có thể không màng đến ánh mắt rét lạnh của Tần Khiêm mà nói được một câu:

"Anh... đang nói cái gì vậy? Cho rằng tôi là người như thế sao?" Cô thật sự bất đắc dĩ rơi vào hoàn cảnh này, dù không muốn nhưng thật sự cô chưa bao giờ có ý nghĩ lật lọng cả!

"Nếu thật sự đồng ý ở lại, em sẽ không cố giữ lại con người trước kia của mình!"

Vân Khê không nói gì quay đi nhìn một hướng khác, tránh ánh mắt của hắn.

"Em phải tin tưởng tôi!"

"Khê Nhi... Không cần phải ép mình nữa, ở đây tôi sẽ bảo vệ em, thực hiện lời hứa của hai ta. Cho nên... Em hãy trở về là chính em đi!"

"Đồ hết cả rồi! Ai cho phép em khóc hả?" Tần Khiêm gầm gừ giận dữ, đúng là lúc trước hắn rất muốn thấy cô khóc một lần, ra về yếu đuối trước mặt hắn, nhưng khi chuyện xảy ra thì lòng hắn lại... đau!

Vân Khê hai mắt đỏ hoe, chớp mũi cũng đỏ, có chút tức giận nhìn tên đàn ông hung dữ trước mặt:

"Đều do anh không phải sao? Sao giờ lại tức giận với tôi?"

Đều do hấn nói những lời đó! Tự nhiên khi không từ một người bá đạo thô lỗ, lại hóa thành người đàn ông dịu dàng như nước, nói những lời như thế... khiến cô không kim được...

Sau khi nghe hấn nói xong câu cuối cùng đó, không hiểu sao... cô lại khóc! Là khóc nức, khóc đến không muốn kim nén, chỉ muốn khóc thật to lên...

Lúc đó cô còn thấy rõ ràng, cái kẻ trước mặt cô và bao người khác, lúc nào cũng bá đạo lạnh lùng, thấy cô khóc thì lập tức cuống cuồng lên, thiếu điều muốn vò đầu bứt tóc nữa thôi!

Sau đó, hấn mới ôm cô vào trong ngực, tiến vào phòng nằm im lặng cùng cô trên giường. Bất giác, nước mắt cô lại càng tuôn ra dữ dội hơn nữa...

Rõ ràng cô đâu có dễ khóc như thế, tại sao chỉ một câu nói của hấn mà đã thành ra như vậy rồi?

Một lúc sau, rốt cuộc cô cũng bình tĩnh lại, ngước lên nhìn hấn, Tần Khiêm sau khi thấy hai mắt đỏ hoe của cô, liền nổi khùng lên như khi nãy...

"Được rồi được rồi, lỗi của anh, có muốn uống chút nước không?"

Sao câu này nghe giống như mẹ chăm con thế nhỉ?

Dù nghĩ như vậy nhưng Vân Khê chỉ lắc lắc đầu, tiếp tục nằm gọn trong lòng hấn. lát sau không biết lại nghĩ đến cái gì, nhỏ giọng tự nói:

"Sao tóc mình có thể mọc dài nhanh như thế được nhỉ?"

Ngay lập tức, đôi tai đang sát cạnh bờ ngực của Tần Khiêm, nghe rõ ràng tiếng tim đập nhanh hơn của hấn...

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Vân Khê đương nhiên nhạy bén phát hiện điểm kì lạ, nhanh chóng muốn ngồi lên hỏi chuyện. Vậy mà, hai cánh tay tay của Tần Khiêm bắt đầu siết chặt hơn, cái đầu đang ngoi lên của cô cũng bị hấn dùng tay ép xuống:

"Ngủ đi!"

Ngủ cái đầu anh! Ngủ hoài!

"Tần Khiêm! Anh mau buông tôi ra, tôi không mệt, không muốn ngủ!"

"Vậy thì để anh ôm em một chút!"

Rõ ràng giọng nói của hấn lúc này vô cùng trầm ấm, rất gọi cảm xúc thương cảm nhưng mà hiện tại, Vân Khê chỉ cảm thấy hấn đang muốn quấy rối!

"Tần Khiêm! Làm sao tóc tôi có thể dài nhanh như vậy?"

Vân Khê cố gắng nhướn người lên sát gần mặt hấn, ai ngờ Tần Khiêm này giờ vẫn nhắm mắt như đang ngủ, vậy mà khi cô vừa tiến đến, hấn liền mở mắt ra, cúi đầu xuống hôn sâu cô....

Nụ hôn của Tần Khiêm luôn có chút nồng cuồng, nhưng hôm nay Vân Khê lại thấy nụ hôn này rất dịu dàng...

Qua một lúc rất lâu, Tần Khiêm mới chịu ngừng lại, tiếp tục ôm cô mà nhắm mắt "ngủ" để lại Vân Khê vẫn đang thờ dốc, cổ hít thở không khí.

"Tần Khiêm! Anh dậy cho tôi!" Vân Khê lắc nhẹ đầu hấn, càng nghĩ càng thấy đáng nghi mà!

Bị bàn tay mềm mại của cô chạm vào, Tần Khiêm có muốn giả vờ nữa cũng không được, liền bắt lấy bàn tay đang đặt lên má hấn, hôn nhẹ vào lòng bàn tay ấy...

"Chuyện gì?" Dáng vẻ của hấn có chút lười biếng, cứ như là vừa mới thức dậy.

Vân Khê thầm khen hấn đúng là có tố chất làm diễn viên. Hôm nào nhất định phải hỏi hấn có định tiến sang Hollywood không...

"Làm sao tóc tôi có thể dài ra được?" Bây giờ phải lo chuyện chính đã...

"Ha Ha... Em hỏi chúa ấy, làm sao tóc em có thể dài ra được hả??? Ha Ha...."

Tần Khiêm cười đến lăn lộn, còn Vân Khê thì biết mình ăn nói không rõ ràng, hiện chỉ muốn bịt miệng tên láu cá trước mặt lại mà thôi!

"Đừng cười nữa! Tôi nói nhầm mà!"

Tần Khiêm y lời không cười nữa, nhưng vẻ mặt nhin cười có chút khó khăn, Vân Khê thờ dài, không vui hỏi lại:

"Làm sao tóc tôi có thể mọc nhanh như thế hả? Chỉ mới một tháng thôi mà nhìn như hai ba tháng rồi vậy!"

"Làm sao anh biết được!" Tần Khiêm trả lời rất nhanh chóng..

"Anh không biết thì ai biết đây? Từ khi chuyển đến đây mới có chuyện này, trước giờ tôi chưa bao giờ bị vậy hết!" Vân Khê tức tối vô cùng, chắc chắn có vấn đề!

"Vậy để anh bảo bác sĩ đến khám tổng quát cho em vậy."

"Anh nghĩ tôi dễ lừa lắm à? Bác sĩ cũng là người của anh, anh nói một bọn họ dám nói hai sao?"

Tần Khiêm làm mặt vô tội:

"Thế em muốn anh làm gì bây giờ?"

Tần Khiêm nói câu này xong càng khiến Vân Khê khó chịu hơn nữa, cô khoanh hai tay trước ngực, nhú mồm nói với hắn:

"Lúc này tìm anh đập rất nhanh!"

"Lúc nào chứ?"

"Lúc tôi nói 'tại sao tóc mình lại mọc nhanh như vậy được?'"

"Anh không biết!" Tần Khiêm lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng.

"Anh... Anh... Hừ!" Vân Khê tức đến phát điên, hậm hực dậm chân bỏ ra ngoài.

Ngay lúc tay cô chạm vào khóa cửa, cả người đột nhiên bị một thân thể ấm áp vây lấy, kéo cô vào bên trong....

"Tức cái gì? Anh chỉ đùa một chút!"

"Buông ra!"

"Không buông!"

"Được! Vậy anh nói thử xem!" Vân Khê xoay người về phía hắn, dùng đôi mắt xinh đẹp sắc sảo nhìn thẳng vào Tần Khiêm.

Khóe miệng Tần Khiêm ngày càng cong lên, một lúc sau hắn mới tươi cười nói:

"Xin lỗi, là do anh!"

Đôi mắt Vân Khê hơi mở to hơn, sau đó trở về vẻ mặt điềm nhiên:

"Anh làm gì?"

"Anh... Bỏ thuốc vào dầu gội của em!"

"Anh.... Anh..." Vân Khê tức đến nỗi không thốt lên được câu nỉng chửi nào cả, cứ mỗi từ "Anh" được thốt lên là Vân Khê lại đánh mạnh một cái vào ngực hắn, là càng lúc càng mạnh!

Đương nhiên, nếu Tần Khiêm thấy đau hay tức giận vì hành động này của Vân Khê thì hắn đã không phải là Tần Khiêm rồi. Nhưng để tạo lòng thương cảm, hắn lại tiếp tục diễn:

"Đau..." Giọng nói thật nhỏ và có sức gọi...

Vân Khê lúc này mới dừng việc đánh hắn, trừng mắt nói:

"Bỏ hết đồng thuốc của anh đi!"

"Được!" Tần Khiêm gật mạnh đầu.

Thấy hần như thế cô có muốn nói nữa cũng không biết nói gì. Nhưng mà, hình như có cái gì đó sai sai thì phải...

Ngoài mặt Tàn Khiêm thỏa hiệp, nhưng mà trong đầu thâm mắng yêu Vân Khê, cô cũng là quá dễ dụ đi...

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Dạo này trong bang Xích Thần đang có một dấu chấm hỏi rất to, to vô cùng!

Nghe nói lão đại của bọn họ dạo gần đây thật cứng chiều một nữ nhân hết mực, lúc trước chẳng phải cô gái nào cũng không thể ở cạnh hần quá một tuần sao? Cho dù cô gái kia có đẹp đến đâu, quyến rũ đến cỡ nào, nũng nịu đáng thương xin được ở bên lão đại, ngài ấy cũng không màng tới. Nhiều khi tâm trạng thất thường còn hung hăng trừng trị người ta! Nói chung là đó giờ chẳng để nữ nhân vào mắt, vậy mà bây giờ lại đi bắt ép một cô gái phải ở bên cạnh mình!

Nghe nói ngay từ ban đầu người ta đã bị bắt về ở cùng với lão đại một chỗ, luôn tìm cách thoát khỏi ngài ấy!

Mới mấy hôm trước thôi chứ đâu, người ở nhà chính còn nói cô gái xinh đẹp ấy đã lên trốn ra ngoài, rồi cuộc nguyên đàm thuộc hạ bị trừng phạt nghiêm khắc, còn cô gái đương nhiên là bị bắt trở lại rồi!

Điều đáng nói nhất là không bao giờ lão đại "bỏ bê" bang hội, ngài ấy rất thường xuyên ra nhiệm vụ cho chúng thuộc hạ, thường đến các trụ sở để giám sát... Nói chung là công việc của ngài ấy nhiều lắm, nhưng đều giải quyết rất gọn lẹ, hiệu quả, rất khiến bọn họ khâm phục!

Vậy mà đã hai hôm nay ngài ấy không rời khỏi biệt thự, còn mấy hôm trước thì... đến trưa chiều mới đến trụ sở! Đây không phải chuyện lạ thì là gì chứ? Mặc dù hoạt động của Xích Thần vẫn hiệu quả, nhiều khi còn tốt hơn trước nhiều...

Thật muốn biết cô gái kia có lai lịch thế nào mà lại khiến lão đại hao tâm tốn sức, bỏ bê công việc như vậy? Nhưng chắc chắn cô gái ấy phải tài giỏi lắm mới lọt vào mắt xanh của lão đại, mới có thể khiến ngài Long gọi cô ấy là "bang chủ phụ nhân"!

Nhưng mà lẽ đâu sở thích của lão đại là tiểu bạch thỏ thì sao nhỉ?

Haizzz.... Thật là tò mò quá!

Hôm nay cũng không ngoại lệ, Tàn Khiêm tiếp tục ôm Vân Khê đến gần trưa và vẫn chưa có ý định rời khỏi nhà chính.

Vân Khê thật cảm thấy hần phiền phức, vì hần đêm nào cũng không để cô ngủ yên mà đồng hồ sinh học của cô đã bị lệch đi rất nhiều! Cứ tiếp tục cái đà này thì làm sao có thể điều hành công ty giống như trước được?

Cũng may ba cô hiện tại không có ý định cùng vợ đi du lịch, nếu không có hai Vân Khê cũng xoay không kịp.

Mình chứng là bây giờ đã 8h sáng mà cô vẫn đang ngủ trong lòng Tàn Khiêm, và vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh ngủ...

"Tĩnh tĩnh tĩnh.... Tĩnh tĩnh tĩnh... Tĩnh tĩnh tĩnh..."

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, Vân Khê mơ màng với tay mò tìm...

Sao lạ vậy? Hình như cô đang nắm một bàn tay ai đó thì phải...

Tiếng chuông điện thoại cứ reo không dứt, cô khó chịu mở mắt ra, lại thấy gương mặt Tàn Khiêm sát gần ngay mình, khóe miệng còn cong lên.

Vân Khê nhủ mảy mìn hần, lại nhìn về phía tay mình, thì ra lúc này tên này chặn cô lại, cô ý đưa tay mình đến chỗ chiếc điện thoại của cô!

"Tĩnh tĩnh tĩnh..."

"Buông ra!" Đúng là tên phiền phức, sao lại cứ nắm chặt tay cô như vậy?

"Không thích!"

Hừ! Lại là hai chữ này nữa, cô thật rất không ưa!

Vân Khê đảo mắt một cái, sau đó nhanh chóng dùng tay còn lại chụp lấy chiếc điện thoại, bấm nút màu xanh:

"Alo..."

Cô sau lưng về phía hắn, cất giọng nghiêm túc.

"Khê ca! Là em nè! Sao chị lâu bắt máy vậy?"

Nghe giọng Vân Nghê lạnh lạnh trong điện thoại, Vân Khê trực tiếp ngó lơ Tần Khiêm, vui vẻ trò chuyện cùng em gái.

"Dạo này chị khỏe không? Em gọi cho ba thì ba nói chị đi đâu rồi, không thèm ngó ngang công ty luôn!" Đó giờ Khê ca thuộc tuyền người "tham công tiếc việc" kia mà, lần này đúng là chuyện lạ!

Vân Khê nghe em mình hỏi vậy thì ngay lập tức quay sang liếc cho Tần Khiêm một cái đầy lạnh lùng. Tần Khiêm cười tươi, lại không biết điều mà hôn một cái "chụt" rõ to lên môi cô.

Vân Khê tròn mắt, Tần Khiêm làm như không biết gì, trở lại vị trí cũ, cô vừa định mắng hắn thì người bên kia điện thoại rất không giấu vẻ tò mò của mình:

"Khê ca! Khê ca! Tiếng gì vậy? Nghe như là... Tiếng hôn!"

Hai từ "tiếng hôn" thốt ra là giọng của một người đàn ông, và đó không ai khác chính là Cố Hạo Khương!

Vân Khê tức đến học máu, tên khốn này chắc chắn bắt em gái cô mở loa ngoài, nếu không làm sao mà nghe được... cái tiếng đó!

"Không phải tiếng hôn! Anh không để em tôi có một chút riêng tư được sao Cố Hạo Khương?"

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Vân Khê nói xong thì nhanh như chớp cắn mạnh lên bả vai Tần Khiêm, sau đó còn trừng mắt đe dọa, ý muốn hắn ngoan ngoãn một chút!

"Cô đang ghen tỵ với chúng tôi sao?" Thế là Vân Khê hết được nói chuyện với em gái, vì Vân Nghê đã bị Cố Hạo Khương giành lấy điện thoại, không cho cô tiếp tục riu rít với Vân Khê nữa! Rất ngứa mắt hắn!

"Mau đưa điện thoại cho em gái tôi!"

"Không cần thiết nữa, vốn chỉ muốn vợ của tôi yên tâm là cô không sao, giờ nghe tiếng rồi, cũng đến lúc cúp máy!"

Nói xong, Cố Hạo Khương trực tiếp bấm nút tắt, quay qua dỗ dành vợ nhỏ đang giận hờn vì cướp điện thoại của cô.

Bên này Vân Khê ngậm một bụng tức tối, định quay sang đánh Tần Khiêm vài cái cho bỏ ghét, nhưng sức nhớ ra chuyện gì đó, nên trở lại dằn vặt về điềm tình, vừa nhặt quần áo dưới sàn lên, vừa nói với hắn:

"Tôi sẽ đến công ty!"

"Mang việc về nhà làm." Tần Khiêm ngay lập tức trả lời.

Vân Khê nhú mày, nhưng cũng không muốn cãi với hắn, chỉ chậm rãi nói:

"Đến công ty tiện hơn."

Thấy Tần Khiêm lại định nói gì đó, Vân Khê liền mở to mắt nhìn hắn, cất giọng đầy chắc nịch:

"Đây là điều mà anh nói sẽ đáp ứng với tôi mà, đừng quên!"

Tần Khiêm nhú mày không vui, đúng là hắn có nói như vậy, nhưng hắn đã muốn đâu chứ? Nhìn thái độ của cô rất kiên quyết, e là lật lọng không được rồi...

"Được! Nhưng ngày mai hãy đi!"

Vân Khê không ngờ là Tần Khiêm dễ thỏa hiệp như vậy, cho nên cô cũng nhanh chóng gật đầu đồng ý. Có điều...

"Thật sự là không thể cắt tóc sao?" Vân Khê vừa nói vừa kéo vài sợi tóc của mình, hết sức rầu rĩ mà nhìn hấn.

"Đúng vậy!"

Vân Khê thở dài một hơi, thấy cô như thế, Tần Khiêm rất có tâm trạng mà "an ủi":

"Ngày mai anh sẽ bảo nhà tạo mẫu tóc đến giúp em, đừng... au.."

Chiếc gối trắng từ trong tay Vân Khê bay vèo đến thẳng mặt Tần Khiêm, Vân Khê rất không nể mặt lại quăng thêm một cái nữa...

Nhưng Tần Khiêm chỉ bị trúng một lần thôi, chiếc gối thứ hai bị hấn bắt lấy vô cùng dễ dàng.

Hấn vươn tay kéo cô vào trong lòng mình:

"Cái kia của em tới chưa?"

Vân Khê nhú mày không hiểu:

"Cái gì cơ?"

Tần Khiêm đưa tay lên xoa nhẹ vùng bụng bằng phẳng của cô, ánh mắt vô cùng ôn nhu, Vân Khê nhìn hấn như thế liền hiểu là cái gì:

"Là hôm nay!"

Tần Khiêm cười cười, có chút đắc ý:

"Không chừng nó sẽ không tới trong mấy tháng."

Vân Khê trừng mắt nhìn hấn, trong lòng cũng dâng lên một trận sợ hãi, cô... trong khoảng thời này không có dùng biện pháp an toàn nào hết!

Nhìn thấy vẻ mặt khó coi của cô, Tần Khiêm không kiềm được nhú mày, cô không muốn có con sớm như thế, hấn biết. Nhưng hiện tại bất gặp bộ dáng cô như thế thật khiến hấn khó chịu!

"Sao... Sao mấy lúc "đó"... Anh không dùng bao?" Vân Khê quay qua trách cứ hấn.

"Tại sao phải dùng?"

"Anh hỏi lạ, không dùng tôi sẽ có thai mất!"

Tần Khiêm cầm tay cô xoa xoa:

"Có thai thì sinh, anh và em cùng nuôi chúng, anh không thích dùng bao!"

Vân Khê hừ lạnh:

"Vậy nghĩa là từ đó giờ anh không dùng bao? Chắc con anh nhiều lắm!"

Tần Khiêm tối mày, vội vàng đính chính:

"Chỉ có em anh mới không dùng, trước nay đều không cho một người phụ nữ nào có cơ hội mang thai con của anh!"

Vân Khê chấn động, hấn cũng giỏi trò tán tỉnh ghê! Dù không biết hấn nói có thật không nhưng trong lòng cô bất giác dâng lên một cảm giác khó tả. Không rõ là vui mừng hay... Ấm áp nữa!

Thấy cô không nói chuyện với mình nữa, Tần Khiêm vội vàng xoay người cô lại, đối diện với mình, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc:

"Khê Nhi, em phải tin anh, chỉ có em mới khiến anh tin tưởng, khiến anh động lòng, từ nay về sau người phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh sẽ chỉ có em!"

Vân Khê hơi bất ngờ, không ngờ hấn lại nói chắc nịch với cô như vậy...

"Mặc kệ anh, anh có quan hệ với ai tôi cũng không có ý kiến đâu!" Cô sẽ không dễ dàng tin tưởng hấn như thế đâu!

Tần Khiêm sa sầm mặt, không ngờ cô lại có suy nghĩ như thế, thật đáng giận!

Tần Khiêm siết chặt bả vai cô, trầm giọng nói:

"Quan hệ với ai cũng được sao? Được thôi, chúng ta "quan hệ" một chút!"

Hắn thô bạo đẩy ngã cô xuống giường, ra sức ngấu nghiến môi cô, ngay lập tức, Vân Khê bị hành động của hắn làm cho run sợ!

HẸN GẶP LẠI MỌI NGƯỜI VÀO THÁNG 10

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hông Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Chào mọi người! Lâu quá không gặp!!!

Vân Khê nhanh chóng bị Tần Khiêm đè dưới thân, bao nhiêu lửa giận đều bộc phát trên đôi môi mỏng của cô.

Vân Khê bị hôn đến choáng váng, nhưng cũng không dám đẩy hắn ra, chỉ biết bấu chặt vai hắn. Tần Khiêm đang tức giận như thế nếu cô phản kháng chỉ càng khiến hắn hăng máu, giằng vò cô đến thừa sống thiếu chết!

Tần Khiêm hôn đến không muốn rời môi cô, mặc dù là đang cắn mút để phát tát lửa giận, nhưng môi cô rất mềm, da mặt cũng mịn màng như thế, càng hôn càng chậm là càng bị quyến rũ, không cách nào ngưng lại được!

Cả hai vốn vẫn đang trần trụi, cùng hôn nhau, cộng với việc da thịt cứ chốc chốc lại lướt qua nhau như thế khiến lửa nóng của Tần Khiêm nhanh chóng bốc lên.

Vân Khê bị hắn hôn đến giờ vẫn chưa dừng lại, tay chân bị làm cho luống cuống mà quơ quào khắp nơi.

Tần Khiêm bắt lấy hai chân cô, chậm rãi tha cho đôi môi đã đỏ ửng của Vân Khê, chỉ đẩy nhẹ thất lưng, lập tức cự long đã tìm được cảm giác thoải mái.

Vân Khê nghe cả được tiếng rít của hắn trong không khí, đôi mắt hắn đỏ ngầu như ẩn nhẫn đến cực hạn. Từng giọt mồ hôi chảy giọt trên khuôn mặt góc cạnh, rồi chảy xuống cả cơ bắp trên thân người.

Tần Khiêm bị sự căng chặt của cô làm cho phát đau, hắn đang chờ đợi cô thích ứng với mình mới bắt đầu luật động.

Hạ thân Vân Khê khó chịu vô cùng, bị vật thô to của hắn chiếm cứ, cô chỉ còn biết chịu đựng hắn bùng phát.

Nhưng Tần Khiêm đúng là đang trừng phạt cô, hắn mãi vẫn không chịu di chuyển, nhưng hai bàn tay thì cứ sờ soạn không ngừng trên người cô.

Một tay Tần Khiêm kẹp chặt một bên hạt ngọc của cô, một tay thì lướt nhẹ khắp người.

Tay của hắn có chút chai sần, di chuyển đến đâu đều khiến cô ngứa ngáy!

Tần Khiêm nhìn về mặt bút rút khó chịu của cô mà cảm thấy thích thú, lửa giận cũng đã vơi đi hơn nửa.

Hắn nhìn cô cười tà, còn đánh vào mông cô một cái cho thỏa mãn rồi mới bắt đầu di chuyển hạ thân mình.

Vân Khê cắn chặt răng, thầm nguyện rửa ba đời nhà hắn, sau này cô nhất định sẽ trả đủ hết, sẽ khiến hắn ân hận vì đã biến cô thành con người đáng thương như thế này!

Tần Khiêm nhìn về mặt của cô, biết rõ cô đang nghĩ gì, nhin không được liền di chuyển nhanh và mạnh hơn nữa, cả người Vân Khê như có luồng điện chạy nhanh qua, từng tắc da thịt đều căng cứng cả lên.

"Aa... Chậm lại..."

Tần Khiêm cười tà, cất giọng khàn đục, cự long như càng nhanh hơn nữa:

"Nếu chậm lại em sẽ nghe lời sao? Coi như đây là phạt em"

"Hức... Tôi ghét anh...a"

Tần Khiêm nghe cô nằng cặng quá đáng hơn nữa, Vân Khê chỉ còn biết ngửa đầu thờ dõc, cũng không dám nghĩ xấu trong đầu nữa, tên khốn này tại

sao lại đọc được suy nghĩ của cô như vậy?

Khó chịu quá!

Bụng cô thực sự khó chịu quá! Một là khoái cảm do Tần Khiêm mang đến khiến cả thân thể cô nóng bừng, hai là bụng dưới đột nhiên bị đau âm ỉ, cứ như là...

Ngay lúc cô ngờ ngợ là chuyện gì đang xảy ra thì hạ thân dâng lên một luồng nhiệt nóng...

Tần Khiêm đang mãnh liệt động, nam căn cứng cứng chuẩn bị phóng thích thì đột nhiên ngừng lại.

Tần Khiêm đen mặt nhìn cô gái đang nhăn nhó mặt mày dưới thân mình, cảm giác thật khó tả...

Hắn thật sự cảm thấy ông trời đang trêu mình mà!

Vân Khê cũng cảm thấy bứt rứt khó chịu, cơ mà nhìn lại vẻ mặt của Tần Khiêm thì thật muốn bật cười thành tiếng!

Lúc này có vẻ hắn đã chuẩn bị phóng thích, vậy mà bà đi của cô lại tới ngay lúc này, xem ra không cần đợi đến sau này cô cũng đã phần nào trả được thù rồi!

"Rất vui?" Tần Khiêm nói giọng trầm thấp đến đáng sợ. Nhìn đôi mắt như đang cười của cô là hắn lại muốn phát điên! Thật sự rất muốn tiếp tục cùng cô nhưng mà hắn còn không tệ đến nỗi bà đi của vợ đến mà còn...

Chết tiệt!

"Anh... Anh mau rút ra đi, bà... bà đi đến cùng đâu phải lỗi của tôi..."

"Hừ! Còn dám nói sao? Thật muốn bịt cái miệng nhỏ này của em lại!"

Nói rồi Tần Khiêm bế xốc cô lên đi thẳng vào phòng tắm...

Vào trong rồi Tần Khiêm còn quyến luyến cô đủ kiểu. Hừ! Không ăn trực tiếp được thì ăn gián tiếp!

Thật chất vào phòng tắm nhưng Vân Khê chả cần động tay động chân dù chỉ một chút, toàn bộ đều được Tần Khiêm đảm nhiệm.

Tần Khiêm hết kỳ cọ lại thoa sữa tắm cho cô, khiến mặt Vân Khê luôn trong tình trạng đỏ ửng!

Vân Khê muốn phản kháng nhưng thật sự không thể phản kháng nổi mà!

Tần Khiêm chính là một con sói đói, mà sói đói đang ăn chưa no nhưng bị cướp đi phần ăn ngon lành của mình, thì thật sự là sẽ hung hăng hơn cả ban đầu nữa!

Và nếu la liếm thức ăn không đủ, con sói này sẽ làm những chuyện tà đình khó bảo hơn nữa!

"Vợ... Giúp anh đi!"

Tần Khiêm nắm chặt tay cô đặt lên cự vật của mình, Vân Khê hoảng đến mức chả phản kháng lại việc Tần Khiêm gọi mình là "vợ" luôn...

"Á! Cút ngay... bỏ tay tôi ra..."

Vô vọng! Thật sự là vô vọng!

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hông Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Cái vật này của Tần Khiêm nóng bừng, lại cứng nữa, tay Vân Khê vừa chạm vào thì có cảm giác như nó...

Trời ơi! Đồ khốn!

Vân Khê cười không được mà khóc cũng chẳng xong a...

"Bỏ tay ra, đồ khốn!" Vân Khê la hét khản cổ trong phòng tắm, đối lại chỉ là ánh mắt kiên quyết hơn của Tần Khiêm

"Lúc này nó không khó chịu thế này, nhưng từ khi em chạm vào là nó chịu không nổi rồi, em phải có trách nhiệm với nó chứ!"

Bi ời! Quá bi ời!

Vô sỉ! Quá vô sỉ!

"Tần Khiêm! Tôi ghét anh, mau thả tay tôi ra!"

Tần Khiêm nhếch miệng cười thỏa mãn, Vân Khê cứ dùng sức thoát khỏi hắn nhưng đối lại Tần Khiêm vẫn cứ thông thả đưa tay cô lên xuống...

Càng lúc Vân Khê càng có cảm giác nó to và nóng hơn, bản thân cô cũng... cũng nóng lên rồi!

Một tay Tần Khiêm giữ tay cô, một tay còn lại kéo cô vào người mà hôn, chốc chốc lại lướt qua ngực cô khiến cô tê dại.

Cả hai ở khoảng cách gần như thế, cô còn nghe rõ được nhịp thở nặng nề của hắn. Hơi thở hắn nóng bỏng, phả vào vai vào cổ Vân Khê càng khiến lửa nóng trong cô tăng nhanh.

Bất chợt, Tần Khiêm đưa một ngón tay vào trong hoa huyệt, kích thích cô đạt khoái cảm.

Vân Khê vô lực ngã vào lòng hắn, cả người mềm nhũn mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, trong không khí hòa trộn nhiều hương vị khác nhau, còn có cả những tiếng thở dốc.

Cứ như thế cho đến khi cự long trong tay Vân Khê giật nảy lên, giải phóng một luồng chất dịch trắng đục...

Tần Khiêm thỏa mãn ôm Vân Khê vào trong ngực, lại cùng cô tắm thêm một lần nữa mới quyến luyến để cô về giường nghỉ ngơi, cả một quá trình đã giúp Vân Khê hiểu ra một điều: Vậy là sau này đến tháng cũng đừng hòng nghỉ ngơi...

"Anh muốn có con sao?" Vân Khê hai mắt vẫn nhắm nghiền, trông cứ như đang ngủ.

Tần Khiêm vuốt ve mặt cô, khuôn miệng dần cong lên:

"Phải!"

Vân Khê nhú mày mở mắt, trong đôi mắt không giấu được vẻ phiền muộn.

Tần Khiêm tâm trạng lại như treo ngược cành cây, cô không muốn có con sao? Hay... là do cô không muốn có con với hắn?

"Anh đã nói rồi, dù thế nào em cũng sẽ không thoát khỏi anh, đừng cô chấp nữa!"

Vân Khê ngồi bật dậy, đem gối của mình đánh mạnh vào người hắn:

"Đồ khốn này, tôi có bao giờ nói rằng sẽ thất hứa đâu? Sao anh cứ quy cho tôi thành kẻ xấu không vậy?"

"Vậy tại sao nghe đến con em lại không vui?" Lúc sáng cũng vậy, nghĩ đến việc mang thai là cô lại không vui.

Vân Khê trợn ngược mắt, thật sự cảm thấy là EQ của hắn quá là thấp!

"Tôi nói không muốn có con khi nào? Ý tôi là không muốn có con bây giờ thôi!"

Cô còn rất nhiều việc phải xử lý, chuyện công ty, chuyện gia đình, và nhất là cô còn chưa trả được thù, vậy làm sao cô có thể yên tâm dưỡng thai, rồi sinh con được!

Tần Khiêm nghe cô nói vậy liền thay đổi về mặt một trăm tám mươi độ, lại kéo Vân Khê về nằm với mình, hai tay vẫn không thôi xoa xoa mặt cô:

"Thế em thật sự muốn sinh con với anh?"

Vân Khê càng ảo não, tại sao hắn cứ bóp méo ý nghĩa lời nói của cô vậy? Cô chỉ chấp nhận sinh con thôi nha, chứ không phải là muốn đâu!

Nhưng mà đúng là phải sinh con của hắn, chứ còn với ai khác được? Đột nhiên nghĩ như thế làm cô thấy rất lạ, căn bản là đó giờ cô chưa nghĩ đến việc này, cùng hắn chung sống như một gia đình hòa thuận, có một đứa con nhỏ, hai vợ chồng sẽ cùng nâng niu....

Bỗng nhiên cảm thấy cũng không tệ...

"Nào! Mau trả lời!" Tần Khiêm hồi thúc, tâm trạng lúc này và 10 giây trước là hoàn toàn khác nhau!

"Nè, nói chung là tôi không muốn mang thai bây giờ, anh hiểu điều đó nghĩa là gì không?"

"Là gì?"

"Nghĩa là mỗi khi muốn quan hệ với tôi thì anh phải dùng bao!"

Tần Khiêm nhăn mày, rõ ràng là không muốn thỏa hiệp!

"Anh không thích dùng bao!"

"Chẳng phải anh nói lúc trước đều không ai có cơ hội mang thai con của anh sao? Bây giờ lại bảo không thích dùng bao! Anh lừa ai vậy?"

Vân Khê lườm hắn, trong lòng đột nhiên lại xuất hiện lửa giận không rõ nguyên nhân.

"Đừng hiểu lầm anh, anh mang bao với họ thôi, với em anh không thích, bên trong em thật sự rất tuyệt mà!" Mỗi lần trong cô đều khiến hắn không khống chế được, căng chặt không chịu nổi, thậm chí có thể bắn ra bất cứ lúc nào!

"Tôi không cần biết, tóm lại anh phải đáp ứng tôi là không mang thai sớm như vậy!"

Tần Khiêm nhìn gương mặt kiên định của cô, lại nghĩ đến việc của Huyết Vũ, cũng đã hiểu được phần nào ý niệm của cô rồi.

Hắn thở dài một hơi, gật gật đầu đồng ý sau đó mới ôm cô vào lòng, mà ngủ. Có vật nhỏ này bên cạnh thật thoải mái, hắn không còn bị mất ngủ như trước kia nữa...

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

"Ồ nhà nhớ ngoan đấy!"

Đó là câu cuối Tần Khiêm nói với cô trước khi đi. Thiết tình... Bộ coi cô là con nít sao?

Hình như là phi vụ làm ăn của hắn gặp chút rắc rối cho nên mới phải đến Lạc Cát một chuyến (Địa danh được tạo nên do sự ảo tưởng của Văn, đừng hỏi nó ở đâu ==))

Vân Khê cũng chẳng có cảm xúc gì khi hắn đi cả, luyến tiếc thì đương nhiên là không rồi, còn vui vẻ? Cũng không hắn là vui. Nhưng không có hắn ở đây cô cũng thoải mái không ít, ít nhất là cô làm gì cũng không bị ai quản nữa.

Vân Khê nghĩ đến đây liền mỉm cười một cái, ngồi bật dậy rồi chạy đến tủ đồ của mình, hôm nay là cô được đến công ty rồi, cuối cùng cũng có thể không cần mặc những bộ đồ nữ tính này nữa!

Nhưng rất nhanh Vân Khê đã không vui nổi nữa, bởi vì mấy bộ vest của cô bị vứt hết rồi còn đâu!

Cảm giác thật bất lực!

Hay là trên đường đi thì đến trung tâm thương mại một chuyến, sau đó tậu vài bộ đem đi giấu...

Vân Khê ối là Vân Khê... Từ khi nào mà mày lại phải giấu giấu giếm giếm đáng thương như vậy chứ?

"Cốc... Cốc..."

"Vào đi."

"Tiểu thư Vân Khê, tôi là Tư Kính, tôi sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ cô khi lão đại không có ở đây!"

Tư Kính có thân hình không quá to lớn như Tần Khiêm và Long, hắn nhìn nhỏ con hơn nhiều, nhưng so với đại đa số đàn ông trên đất nước này, hắn vẫn mang dáng vẻ nhỉnh hơn một chút.

Vân Khê thật muốn thờ dài, nhưng đó giờ trước mặt người khác cô không có thói quen để lộ cảm xúc, nên cũng không có phản ứng gì. Chỉ là vừa nghĩ đến sẽ đi làm việc xấu là lại xuất hiện một "bảo mẫu" chuẩn mực rồi...

Xem ra ngày tháng đúng là dài mà...

"Tôi biết rồi, anh xuống dưới đợi tôi, tôi chuẩn bị xong sẽ thì ta đến công ty."

"Vâng!"

Tư Kính cung kính cúi chào, sau đó cẩn thận đóng cửa lại. Trong lòng thầm đánh giá lại Vân Khê.

Quả như mấy ông già kia nói, cô gái này quả là rất xứng với lão đại, chưa nói đến thể lực thể nào, chỉ riêng khí chất mà cô ta tỏa ra cộng với cách cư xử đã khiến người ta cung kính không thôi.

Cô gái này từ diện mạo đến cung cách đều thích hợp để làm đại tẩu của bọn họ!

Có nên nói cho Tư Thuần không nhỉ? Hừm... Con bé sẽ không thích điều này.

Tư Kính vừa đi vừa lắc đầu cười mỉm, rõ ràng là đang rất muốn thấy được dáng vẻ đó của em mình...

"Oa... Là boss, là boss..."

"Lâu quá mới thấy chị ấy đến công ty!"

"Trời ơi, boss thật xinh đẹp quá... Mặc đồ nam thì ngẫu chết đi được, hôm nay mặc đồ nữ, còn không cắt tóc nữa.... Ôi... Như nữ thần vậy!"

Sảnh lớn của Vân Thị náo nhiệt hẳn lên, từ nam đến nữ đều không nhận được mà ngoái nhìn Vân Khê.

Vẫn là đáng đi đầy quyền lực ấy, đôi mắt kiên định ấy, nhưng hôm nay nó lại có sức hút lạ thường.

Vân Khê đi lướt qua họ, thảnh thơi còn mỉm cười chào, khiến họ như càng muốn nổ tung! Cười lên càng đẹp hơn nữa!

Tư Kính hơi hoảng, vội vàng vừa đi vừa chắn cho Vân Khê, trời ạ, cái này còn căng hơn cả đi chiến đấu! Ít nhất đi chiến đấu đều là kẻ thù, còn những người này lại không phải...

"Ba!"

"Khụ... Khụ Khụ..."

Ba Vân đang ngồi uống trà, thấy Vân Khê đi vào xem chút nữa đã phun hết trà ra ngoài, nhưng thay vào đó là bị sặc và kéo theo một tràng ho dài...

Vân Khê lắc đầu, đi đến vỗ vỗ lưng ba mình. Đến khi ông ổn rồi mới lên tiếng:

"Làm sao? Ngạc nhiên lắm à?"

Thật bức mình, cô biết dáng vẻ bây giờ rất lạ, cô cũng đâu muốn, nhưng có cần phản ứng dữ dội như vậy không?

"Khê ca?" Ba Vân vẫn không tin nổi vào mắt mình.

Tuy con ông là con gái đấy, nhưng cũng được mười năm nó không có dáng vẻ nữ tính như thế rồi!

Vân Khê mặt ngày càng đen hơn, ánh mắt cũng lạnh xuống vài độ, lúc này ba Vân mới cười cười:

"Công việc của con ổn thỏa rồi à? Thế hôm nay có về nhà không?"

"Về thì về được, nhưng con không thể ở qua đêm."

"Tại sao? Con có chuyện gì mà không thể nói cho ba nghe được?"

Vân Khê lắc đầu, tự rót cho mình một tách trà, chậm rãi uống một ngụm.

Đợi đến khi ba cô đã hết nhin nổi rồi mới chậm rãi mở miệng:

"Rất nhanh mọi người sẽ biết thôi, bây giờ con không muốn nói."

Ba Vân nhìn cô hồi lâu, mi tâm cũng nhíu lại, sau đó bất giác thở dài một hơi:

"Con vẫn còn canh cánh chuyện của đứa bé đó?"

Trong mắt Vân Khê xuất hiện tia đau thương, bình thường Tần Khiêm nói ra nói vào cô cũng quen rồi, nhưng bây giờ là ba cô, người thân sinh ra mình, cảm giác càng đau xót hơn.

Là cô bất hiểu, đến từng tuổi này rồi còn để ba mẹ lo lắng như thế...

Nhưng cô không buông bỏ được.

"Ba yên tâm, không phải chuyện này đâu."

Ba Vân lại lắc đầu thờ dài, có những chuyện xảy ra sẽ luôn để lại vết sẹo trong tâm người ta, dù có che giấu cách mấy, chỉ cần chạm nhẹ là nó sẽ ửng đỏ lên. Vân Khê có lẽ không biết, nhưng người ngoài nhìn vào đều nhìn thấy rất rõ...

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hồng Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tóm tắt

Sau đây sẽ là phần tóm tắt nội dung của truyện từ chương 28 trở về sau.

Huyết Vũ có ý định mua chuộc một đối tác làm ăn của Tần Khiêm, thông qua thỏa thuận lợi ích của hai bên, Huyết Vũ sẽ có được lô hàng mà Tần Khiêm muốn với giá hời.

Nhưng đó chỉ là một cái bẫy, người đối tác này lúc trước đã mang ơn Tần Khiêm sâu nặng, cho nên sau cuộc đàm phán với Huyết Vũ, ông ta đã báo cho Tần Khiêm biết. Đây là lý do vì sao Tần Khiêm phải đi đến Lạc Cát.

Đến ngày nhận hàng, Huyết Vũ đã bị cho leo cây cộng với đó là con tức không thể nguôi được. Không những không đạt được ý đồ của mình, Tần Khiêm còn lệnh cho người mà mình đã cài vào Huyết bang gây xáo trộn một số công việc quan trọng của họ.

Lúc Tần Khiêm đi được hai ngày thì Vân Khê cũng đi công tác ở Tuyết Thành. Thật trùng hợp nơi đây cũng là nơi mà Huyết Vũ đã điều Blacky đi. Cô ta từ khi bị Huyết Vũ gài gông mà phạt đến nơi này thì luôn trong tình trạng bức tức khó tả. Luôn luôn quát tháo thuộc hạ của mình, đôi mắt tràn ngập hận thù.

Cô ta yêu say đắm Huyết Vũ, nhưng lúc nào đối lại cho cô ta tình yêu của mình cũng chỉ là những cái nhìn lạnh nhạt khinh khi của hắn, dần dần, đặc biệt là lần này khiến cô ta càng có cảm giác mình là vật bỏ đi.

Đúng lúc này thì Vân Khê đến, nơi đây vốn là nơi mà thuộc hạ của Huyết bang tung hoành, Vân Khê vừa đặt chân đến thì Blacky đã được thông báo.

Tâm trạng không ổn định cộng với việc bản thân đã vô cùng căm ghét Vân Khê trước đó, cô ta quyết định bắt rồi giết Vân Khê. Dẫu sao cũng chẳng còn gì, cô ta bỏ hết tất cả, chỉ cần Vân Khê chết và Huyết Vũ đau khổ là được.

Ban đầu Tư Kính đã hết mực khuyên can Vân Khê nên ở lại chờ Tần Khiêm về nhưng cô không nghe, đành để Tần Khiêm cho thêm người bảo vệ, đợi hắn giải quyết xong công việc sẽ bay thẳng đến Tuyết Thành với cô.

Nhưng không may, Vân Khê vẫn bị bắt đi. Khi thuốc mê hết tác dụng, cô nhận ra mình đang ở một nhà kho cũ, trước mặt là người đàn bà bên cạnh Huyết Vũ, liền biết có chuyện chẳng lành. Blacky như điên dại mà nói ra hết những suy nghĩ trong lòng mình với Vân Khê, nói ra rằng bản thân ả hận cô thế nào.

Sau đó cô ta vung con dao sắc trong tay lên, đâm thẳng vào ngực cô...

Ngay lúc con dao lao xuống, Vân Khê đã thoát khỏi dây trói và đá văng con dao đi. Blacky bất ngờ nên lui về sau, Vân Khê nhanh chóng đánh trả.

Được một lúc, tưởng chừng như đã khống chế được cô ả, thì cô ta lấy được khẩu súng bị rút dưới đất, chĩa súng về phía cô...

Đang không biết phải làm thế nào, cứ nghĩ bản thân cứ thế mà tạm biệt thế giới này thì Tần Khiêm đến.

Khi biết Vân Khê bị bắt đi hắn đã vô cùng lo lắng, dốc toàn lực tìm kiếm cô khắp nơi, tìm cả căn cứ của Huyết bang. Khi thấy cô bị một ả đàn bà điên chĩa súng vào, hắn không suy nghĩ liền bắn Blacky.

Nhưng lúc này lại có đến hai tiếng súng vang lên. Nhìn lại mới biết chính thuộc hạ của Huyết Vũ đã bắn blacky. Động tình Xích Thần tìm người quá lớn,

kinh động đến Huyết Vũ, hần cũng điều người tìm kiếm Vân Khê.

Tần Khiêm cũng không để ý nhiều đến vậy, chỉ biết chạy ngay đến chỗ của Vân Khê mà ôm chặt cô, xem cô có bị thương ở nơi nào hay không. Hai người "chìm chuột" cho cả thế giới xem một lúc mới giải quyết với người của Huyết bang.

Trước khi đi người thuộc hạ thân tín còn truyền lại lời của chủ nhân mình: Huyết Vũ hần chính thức xác định Vân Khê sẽ là nữ chủ nhân của Huyết bang!

Điều này khiến Tần Khiêm ngay lập tức muốn xóa sổ Huyết bang nhưng hần phải kiên nhẫn, thời cơ chưa đến.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, cả hai bang hội lớn vẫn ngấm ngầm đấu đá nhau. Tần Khiêm sau đó đã huấn luyện thêm cho Vân Khê nhiều kỹ năng cơ bản khác để đối phó với những rắc rối không mong muốn.

Cô được hần dạy thêm về súng, độc dược, và cả nâng cao võ thuật. Không biết cố tình hay cố ý ==)) mà mỗi lúc Vân Khê thể hiện tài năng đều có rất nhiều người chủ chốt của Xích Thần đi ngang qua, sau đó là ngày càng sáng mắt ra với khả năng của nữ chủ tương lai...

Vân Khê vì chuyện này mà lờ mờ Tần Khiêm không ngừng, nhưng nhờ vậy mà lúc nào ở Xích Thần Vân Khê cũng được chào mừng. Thậm chí lúc Tần Khiêm đưa cô đi tham quan các căn cứ địa quan trọng của Xích Thần các thuộc hạ đều xếp hàng ngay ngắn nghênh đón nhiệt liệt.

Lúc này Tư Thuần từ nước ngoài trở về, cô ta là một trong những thuộc hạ thân tín của Tần Khiêm, là em gái của Tư Kính, và cũng là người yêu thầm hần đã lâu. Vốn cô ta nghĩ trước giờ lão đại mình không quan tâm đến người phụ nữ nào, ít nhất thái độ với cô ta cũng tốt hơn rất nhiều với mấy ả đàn bà khác nên chức vụ nữ chủ ít nhiều cô ta sẽ có xác suất ngồi nhất. Nhưng Vân Khê đã phá hỏng tất cả.

Ngoài mặt che giấu sự ganh ghét của mình, cô ta lấy cớ Vân Khê chỉ là một người con gái bình thường, tài năng không có, bản lĩnh không có nên nhất quyết muốn cô tránh xa Tần Khiêm.

Vân Khê nhìn lướt qua cũng đủ biết Tư Thuần là có ý gì, vốn định làm ngơ nhưng tâm trạng khó chịu mỗi lúc một tăng, liền chứng minh thực lực của mình...

Ngay từ đầu Tần Khiêm thấy cô ta làm khó Vân Khê đã có ý định trục xuất cô ta khỏi bang hội, nhưng vì Vân Khê bảo hần đừng nhúng tay vào nên đành nghe lời.

Đương nhiên trong màn chứng minh thực lực sẽ có màn chiến đấu tay đôi với Tư Thuần, thế là cô em Tư Thuần được một phen cực kỳ bề mặt.

Hiện tại bang Xích Thần đã có một lượng lớn là fan của Vân Khê, cho nên thấy thần tượng bị một ả không ra gì làm khó liền không muốn giữ Tư Thuần ở lại bang hội. Cô ta quá bề mặt cũng không thể khác hơn là rời khỏi nơi này. Tư Kính hết lời khuyên ngăn cũng không lay chuyển được.

Lúc này ở Huyết bang, Ngọc Cẩm Lăng - Tổng giám đốc của Ngọc Thị đã nảy ý muốn hợp tác cùng Huyết Vũ để chống lại Cố Hạo Khương - Bạn tốt của Tần Khiêm, cũng là người nắm giữ huyết mạch của nền kinh tế.

Vốn đã muốn giúp Ngọc Cẩm Lăng nhưng Tần Khiêm luôn là kẻ phá hoại đáng ghét. Tần Khiêm đã cho người phá kho vũ khí của Huyết bang, cũng sai người thay đổi một số thành phần của thuốc phiện khiến Huyết Vũ bị mất uy tín vô cùng nghiêm trọng.

Tần Khiêm về ra mắt gia đình Vân Khê, sau nhiều tháng ở cùng nhau Vân Khê cũng đã rõ tình cảm của hần dành cho cô, cũng như của cô đối với hần.

Sau đó Tần Khiêm lại phải đi công tác, không may bị người của Huyết Vũ đột kích. Chiếc máy bay nổ tan xác, Tần Khiêm có lẽ đã không qua khỏi.

Trong lúc bang Xích Thần như rắn mất đầu, Vân Khê đau lòng không thôi thì Huyết Vũ nhân cơ hội khổng chế bang Xích Thần, bắt Vân Khê về nơi ở của hần.

Vân Khê như một cái xác không hồn, Tần Khiêm đi rồi, cô cũng muốn theo hần, hiện tại dù cho Huyết Vũ có muốn làm gì cô cũng không màng đến nữa...

Huyết Vũ vô cùng đau lòng nhìn cô, sau đó lại nổi lên cơn tức giận muốn chiếm đoạt Vân Khê. Giữa lúc tưởng chừng như sắp thành công, bên ngoài Huyết bang náo động không thôi, hần đành phải gác lại mọi chuyện điều khiển nơi này.

Tần Khiêm không chết, đó chỉ là một cái bẫy để Huyết Vũ lơ là cảnh giác, tưởng như đã có mọi thứ trong tay thì chính là ngày tàn của Huyết bang.

Huyết Vũ thua cuộc, trước lúc bị Tần Khiêm bắt, hần chỉ quay sang nói với Vân Khê rằng: hãy tha thứ cho hần...

Hình ảnh cuối cùng của Huyết Vũ mà Vân Khê nhìn thấy hần nở một nụ cười rất tươi, rất ấm áp, sau đó là tiếng súng xé toang không gian...

Huyết Vũ tự sát....

Hắn là một con hổ đơn độc cao ngạo, hắn thù ghét cô độc, còn hơn là bị bắt, bị kiềm hãm, bị người con gái hắn yêu ghét bỏ...

Tần Khiêm ôm lấy Vân Khê vô lực đứng không vững, lại cho người chôn cất Huyết Vũ thật tử tế.

Vân Khê ôm chặt lấy Tần Khiêm, cảm nhận hơi ấm quen thuộc của hắn, trong lòng đã không còn tảng đá nặng trĩu, nhưng hình ảnh cuối cùng ấy của Huyết Vũ khiến cô có chút đau lòng, cô biết lần đó là hắn bị truy sát, không cố ý bắn chết người đó cho nên lâu ngày ở bên Tần Khiêm cô cũng dần muốn trút bỏ gánh nặng này, không trả thù nữa thì không ai đổ máu, Tần Khiêm sẽ vẫn ở bên cô...

Thật không ngờ hắn lại chọn cách này, nụ cười ấy cứ như là hướng về một thế giới mà hắn mong đợi vậy....

Thế là kết thúc bộ truyện.

Tuy không viết từng chương một được, nhưng Văn sẽ viết phiên ngoại để bù lại nhé, phiên ngoại sẽ là những chương đã hoàn chỉnh luôn =))

Yên tâm là mỗi phần của phiên ngoại Văn sẽ viết hoàn rồi mới đăng, ví dụ như Văn sẽ viết hoàn phiên ngoại cuộc sống sau đám cưới rồi mới đăng, hay là phiên ngoại con cái chẳng hạn...

Và Văn sẽ viết cả phiên ngoại của Huyết Vũ ở một thế giới khác nữa, từ đầu nhân vật này Văn đã rất thích rồi!

Cám ơn các bạn đã luôn ủng hộ Văn nhé~

Bạn đang đọc truyện *Ngang Tàng Chiếm Đoạt: Em Đừng Hông Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.